SUZANNE McMINN

Străinul din apartament

Traducerea și adaptarea în limba română de
VERONICA PĂUN

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

„Cel mai dorit burlac american, John Harriman, a sosit în Miami astăzi, la orele dimineții. Iahtul său personal l-a așteptat în port, iar după o scurtă croazieră, va acosta în Key West.“

Imaginea lui Harriman coborând din propriul avion cu reacție pe Aeroportul Internațional din Miami apăru pe micul ecran al televizoarelor.

În barul Bluefish toți angajații stăteau cu ochii lipiți de sticla televizorului așezat pe tejgheaua lustruită. Urmăreau cum bine cunoscutul magnat parcurgea cu pași mari distanța dintre avion și limuzină, urmat de însoțitorii săi. Zâmbea și făcea cu mâna mulțimii de oameni adunată pe aeroport,

formată mai ales din domnișoare și doamne. Arăta perfect. Înalt, cu o construcție atletică, păr negru, ochi albaștri și un zâmbet cuceritor ce scotea în evidență dinții albi și buzele senzuale. Mulțimea aplauda, țipa, fluiera, făcea cu mâna. O femeie leșinase și era acum dusă cu targa spre ambulanțele ce așteptau pe margine victimele acestei euforii generale.

Crainica își găsi cu greu cuvintele și continuă: „Fondatorul imperiului Harriman, care include, printre altele, lanțul hotelier Harriman, va participa în acest week-end la ceremonia căsătoriei dintre celebrul cântăreț pop Angus Mabery și actrița Trisha Larson, care va avea loc la casa de vacanță a ginerelui, în Key West."

Josephine Reilly apăsă plictisită pe butonul telecomenzii și schimbă canalul. Bărbații din bar salutară inițiativa, însă femeile începuseră să protesteze.

– Josie! strigă disperată una dintre chelnerițe, Becky Purdue. De ce faci asta? Vreau să-l văd pe tânărul care mi-a cucerit inima…

– Becky, și tu ai luat-o razna? oftă Josie. De câte ori am deschis televizorul pe ziua de azi n-am auzit altceva decât despre acest John Harriman. Mai sunt și alte lucruri importante pe lumea asta în afară de aceste celebrități arogante.

Spre deosebire de toate celelalte femei în viață din Florida, Josie nu era câtuși de puțin fascinată de sosirea lui John Harriman. Ea era o fată obișnuită și tot ceea ce își dorea era un bărbat obișnuit. Dar de fapt, pentru moment, nu-și dorea chiar nici un fel de relație. Nu avea nimic împotriva lui John Harriman, dar nici nu-l idolatriza. Știa despre el că era un tip de treabă, care muncise din greu pentru toată averea lui, nu o moștenise de la vreo rudă putred de bogată. Mai știa despre el că donase o mare parte din câștigurile sale asociațiilor de caritate. Cu toate acestea însă, tot nu putea înțelege nebunia care îi cuprindea pe toți atunci când îl vedeau sau auzeau câte ceva despre el. I se părea o mare prostie să râvnești la acet om. Tipii ca el nu-și alegeau iubitele din rândul femeilor obișnuite, așa că nu avea rost, din punctul ei de vedere, să te îmbeți cu apă rece.

– Și de când te interesează pe tine luptele corp la corp? întreabă Backy privind încruntată ecranul televizorului.

– Orice altceva mi se pare mai interesant decât sosirea lui Harriman, răspunse Josie ferm și se întoarse la treburile ei.

Becky era o femeie de vreo patruzeci de ani, puțin cam voinică, dar o romantică incurabilă. De multe ori visa cu ochii deschiși, ca și acum de altfel:

– Oare va poposi și pe la barul nostru, dacă tot e prin zonă? Parcă-l văd… în limuzina lui albă…

– Becky, încetează! oamenii bogați și faimoși nu poposesc niciodată în Crystal Key.

Crystal Key era o insuliță liniștită, situată aproape de coasta Floridei. Nu semăna aproape deloc cu sora ei, mult mai renumită și mai populată, Key West. Cât despre barul Bluefish, el nu reprezenta chiar o atracție turistică, ci era mai degrabă un local simplu, fără pretenții, dar foarte îndrăgit de localnici. Era amplasat chiar pe plajă, dar destul de departe de șoseaua principală care tăia insula de la un cap la altul.

Josie se simțea minunat aici. Îi plăcea tare mult atmosfera de la Bluefish și știa că turiștii nu ar fi făcut altceva decât să o strice.

Se gândi la John Harriman. El n-ar fi putut niciodată fi fericit în atmosfera aceasta familială și liniștită. El căuta distracții, aventuri, atmosferă incendiară. Iar pe toate acestea le găsea în Key West.

– Da, cred că ai dreptate, spuse Becky împăcându-se cu gândul că nu-l va vedea niciodată pe Harriman la Bluefish. Și totuși, am dreptul să visez, nu-i așa? Mi-l imaginez pe marele magnat luându-mă în brațe și ducându-mă în luxosul lui apartament din New York… Chicoti ca o adolescentă.

– Bine, dar tu ești îndrăgostită de Marvin, spuse Josie. Ai o căsnicie fericită care durează de douăzeci și trei de ani și sunt convinsă că nu ai renunța la ea pentru nimic în lume.

Josie avea un respect deosebit pentru Marvin, la fel cum avea și pentru Ship, tatăl ei adoptiv. Amândoi erau niște bărbați minunați, care își iubeau foarte mult nevestele și familia și

munceau din greu pentru bunăstarea lor. Skip era patronul barului Bluefish și era tare mândru de el.

Josie spera ca, într-o bună zi, să găsească și ea un bărbat ca Skip, care să o iubească și să o respecte tot restul vieții. Să fie prințul ei fermecat. Însă toți prinții pe care îi întâlnise până acum se transformaseră deodată în broaște râioase. Se săturase. Rupsese deja două logodne și, pentru o perioadă de timp nedeterminată, nu avea de gând să se mai implice în astfel de relații.

– Bineînțeles că îl iubesc pe Marvin, zise Becky. Dar cu toate acestea îmi place să îmi făuresc propriile mele fantezii. Și tu ar trebui să faci la fel, Josie. Viața e mult mai frumoasă și mai ușoară așa.

Chelnerița se duse să livreze comanda la una din mese. Josie se uită după ea. Oare avea dreptate? Oare chiar își pierduse interesul pentru astfel de fantezii? Scutură din cap și își alungă gândurile. Oricum, nu conta.

Era deja trecut de unu noaptea când barul Bluefish își închise ușile. După ce spălă și ultimul pahar, Josie stinse lumina și ieși. Se îndreptă spre apartamentul ei micuț din spatele barului și

aprinse televizorul, căutând canalul ei preferat cu filme vechi. Îi plăceau la nebunie. Următorul film începea abia peste o jumătate de oră, așa că se hotărî să facă o plimbare pe plajă. Briza oceanului îi făcea foarte bine după o zi întreagă petrecută în fumul de la bar. Și, oricum, plimbarea pe plajă era una dintre activitățile ei preferate atunci când se afla aici acasă, în Crystal Key.

În ultimii ani petrecuse foarte mult timp departe de casă. Se întorsese doar cu o lună în urmă. Muncise foarte mult pentru a câștiga banii necesari taxelor de școlarizare. Dar reușise să obțină diploma de manager în turism fără să ceară vreun cent părinților sau altcuiva. Reușise doar prin munca ei și era tare mândră de asta.

Avusese destule oferte de muncă în toată țara, dar pentru că Skip suferise de curând un infarct, se întorsese acasă să aibă grijă de bar până când tatăl ei se însănătoșea. Deși nu era tatăl ei natural, Skip Reilly intrase în viața sa de când avea opt ani și fusese un tată adevărat, tatăl sufletului ei. Josie îl adora, la fel ca și mama ei. Iar el trăia doar pentru ele, și pentru micul lui bar – Bluefish.

Josie se opri și închise ochii. Îi plăcea să asculte zgomotul valurilor sparte la mal. Oceanul o fascinase întotdeauna, chiar și atunci când apele erau agitate, ca acum. Simți o picătură pe obraz. Deschise ochii și cercetă cerul. Era înnorat. Începuse să plouă. La naiba! Cu câteva seri înainte fusese furtună și acoperișul apartamentului său avusese de suferit. Uitase să cheme un meseriaș. Avusese foarte multă treabă. Săptămâna următoare Skip urma să se întoarcă la muncă, iar ea intenționa să organizeze o petrecere. Dar înainte de asta, hotărâse să renoveze barul – să revopsească atât interiorul, cât și exteriorul, să rașcheteze podeaua veche de lemn și să o lăcuiască, să redecoreze pereții cu fotografii înrămate. Și pe lângă toate acestea, își propusese să introducă în calculator toate datele contabile.

Un fulger lumină zarea, urmat de un tunet asurzitor. Briza nu mai era plăcută, devenise chiar rece. Trebuia să-și scurteze plimbarea. Tocmai se pregătea să se întoarcă din drum când un fulger lumină plaja. În fracțiunea aceea de secundă, Josie văzu ceva la malul apei. Ceva ce părea a fi un…

om. Fugi într-acolo, aruncând nisipul în spatele ei. Se opri în fața formei inerte. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, realiză că era un bărbat, jumătate în apă, jumătate pe nisip. Nu avea cămașă, ci doar pantaloni. Părea… mort.

„O, Doamne, te rog, să nu fie mort!“ se ruga în gând. Ezită o clipă, apoi se aplecă și îl întoarse cu fața în sus. Era vânăt la față, avea ochii închiși și stătea foarte, foarte liniștit. Mult prea liniștit.

Josie apăsă degetele-i tremurând pe gâtul lui, în căutarea pulsului. Atinse pielea umedă și rece și simți că i se va face rău. Găsi, în sfârșit, pulsul și auzi că bărbatul scotea niște sunete răgușite.„E viu!“ își spuse ea în gând cu bucurie. Îl privi câteva secunde, neștiind ce să-i facă. Îl întoarse pe o parte, iar bărbatul începu să tușească și să scuipe apă, căutând cu disperare să tragă aer în piept.

– Sunteți bine, domnule? întreabă Josie timid.

Nici un răspuns. Oare era vreun bețiv, vreun vagabond? Sau poate era un drogat certat cu legea? Zeci de astfel de ipoteze îi alergau prin minte, dar parcă nici una nu se potrivea.

Bărbatul stătea acum pe spate, cu fața în sus, și deschise ochii. Lumina unui fulger îi lumină chipul și Josie îi observă trăsăturile. Buzele erau albe ca varul, tenul de culoarea cenușii, iar ochii erau de un albastru deschis, contrastând puternic cu restul feței. O privea cu o intensitate ce parcă îi trimitea impulsuri electrice chiar în măduva spinării.

– Sunteți bine, domnule? repetă ea întrebarea.

Dar el nu-i răspunse, continuă doar să o fixeze cu privirea. Tunete puternice răsunară chiar deasupra lor, iar picăturile de ploaie se îndesiră. Începea furtuna.

Trebuia să ia repede o hotărâre. Avea nevoie de ajutor. Cel mai bine ar fi fost să fugă repede și să sune la salvare. Dar nu-l putea lăsa până atunci singur aici, sub bătaia nemilosă a furtunii.

– Am să vă duc la Bluefish, domnule. Puteți merge?

Omul nu spunea nimic, doar o privea fix. Nici măcar nu era sigură că el înțelese întrebarea. Ba da, o înțelesese, pentru că acum încerca din răsputeri să se ridice în picioare. Josie îl luă de mijloc, încercând să-l ajute. Dar el era destul de solid și se simți neputincioasă. Nu-l va putea duce până la Bluefish, decât dacă o va ajuta și el.

– Trebuie să mă ajutați, se rugă Josie. Haideți, o să reușim.

Bărbatul gemu de durere, dar se ridică drept. Ea îl susținu de mijloc și începuă să înainteze cu pași mici pe plajă.

– Încă puțin, spuse încurajator Josie, în timp ce deschidea ușa barului. Dar el se legăna nesigur pe picioare.

– Nu, nu, nu se poate. Nu puteți renunța tocmai aici. Mai avem puțin.

Îl smuci puternic, iar el o privi cu ochii lui înghețați și confuzi. Bolborosi încet ceva, dar Josie nu înțelese.

– Ce spuneți?

Bărbatul nu mai repetă.

Ajunseră în holul micuț și întunecat. În față se afla barul, la dreapta era biroul lui Skip, iar apartamentul ei era puțin mai încolo, la stânga. Inițial, acolo fusese spațiu de depozitare, însă după ce plecase ea la colegiu, părinții transformaseră camera ei de acasă în camera de croitorie și-i amenajaseră un mic apartament aici, în spatele barului.

Barul era pustiu, pentru că era închis. În general, îi plăcea să rămână aici singură, după ora închiderii, dar acum senzația nu mai era la fel de plăcută. Și-ar fi dorit să fi cineva acolo, să o ajute și să o învețe ce să facă.

Își mușcă buzele. Trebuia să-l ducă în apartamentul ei, nu-l putea lăsă pur și simplu pe un scaun, în bar, și nici biroul lui Skip nu era prea confortabil.

Îl conduse încet pe hol, ajutându-l să ocolească niște cutii de vopsea, scara de lemn și toate celelalte materiale pentru renovare depozitate acolo. Ajunseră la ușa apartamentului ei. Nu avea decât o singură cameră, suficient de mare, o baie și o mică bucătărie. Aprinse lumina și îl conduse pe musafirul ei spre pat. Acesta scoase un geamăt înfiorător și se prăbuși pe pat, închizând ochii instantaneu. Apoi, deveni dintr-odată mult prea liniștit.

Josie împietri. Doar nu-l adusese până aici ca el să moară… Căută disperată pulsul. Era normal, slavă Domnului.

Înghiți în sec și se uită împrejur. Unde naiba era telefonul ei cu antenă? Unde îl lăsase? Era foarte ordonată în general, dar i se mai întâmpla să aibă și scăpări.

Un geamăt lung și înfiorător sparse liniștea nopții. Se uită spre pat. Bărbatul era mai palid ca niciodată și tremura din toate încheieturile. Luă repede o pătură și îl înveli cu grijă. Ochii lui mari se deschiseră din nou și o priveau confuz. Privirea lui pătrunzătoare o făcu să se îmbujoreze.

Era un bărbat foarte arătos, chiar și așa ud și palid. Avea trăsături frumoase și părea cizelat. Oricum, era prea puțin probabil să fie un bețiv sau un vagabond. Josie îl privi cu atenție. I se părea o figură… cunoscută. Să fi fost vreun client al barului? Sau poate era de prin împrejurimi… Nu, nu-și putea da seama și se lăsă păgubașă. Avea lucruri mai importante de făcut decât să stea să descopere cine era individul. Trebuia să cheme repede ajutoare, înainte ca el să moară în patul ei.

Căută cu disperare telefonul. Nu era nicăieri. Bărbatul se foia neliniștit pe pernă.

– Chem imediat ajutoare, îi explică Josie, încercând să-l liniștească.

Găsi, în sfârșit, telefonul, sub un teanc de ziare și reviste. Numai că atenția îi fu distrată de crainica de la televizor. Îl lăsase aprins când plecase la plimbare.

– Și acum, o știre de ultimă oră. Elicopterele pazei de coastă și zeci de bărci de salvare înfruntă furtuna abătută pe coasta Floridei în căutarea trupului lui John Harriman. Cu o oră în urmă, oficialii au constatat că bine cunoscutul om de afaceri a dispărut de pe iahtul său personal. Nimeni nu știe ce s-a întâmplat. Însoțitorii lui Harriman presupun că acesta a căzut accidental peste bord. Datorită condițiilor atmosferice, speranțele ca el să fie găsit în viață sunt foarte reduse.

Pe ecranul televizorului erau prezentate din nou imagini de la sosirea lui John Harriman la Miami. Fața zâmbitoare a magnatului era adusă acum în prim-plan.

Josie privi înmărmurită. Se uită apoi la individul din patul ei. Telefonul îi scăpă din mână. Se apropie de pat cu respirația tăiată. Misteriosul străin pe care îl găsise pe plajă mai mult mort decât viu și pe care îl adusese cu greu la ea în apartament era nimeni altul decât… John Harriman.

Capitolul 2

Josie se apropie de pat. John Harriman… Oare era adevărat, sau doar imaginația îi juca feste? Poate doar semăna cu el… Râse isteric. Câți indivizi care semănau cu el ar fi putut pluti în apele oceanului în acea noapte?

Se așeză pe marginea patului și îl privi fix. Crainica vorbea în continuare despre cel mai faimos burlac din Statele Unite, râvnit de marea majoritate a femeilor de pe teritoriul acestora. Și totuși, el se afla în patul ei. Nu-i venea să creadă.

Se aplecă și îl privi de aproape. Trăsăturile lui erau chiar mai frumoase decât pe ecranul televizorului. Era înalt și foarte musculos. Tocmai vroia

să se ridice, când el o prinse pe neașteptate de mână. I se tăie respirația. Ochii lui mari și albaștri o priveau fix. Cum putea să pară atât de pierdut, dar totuși atât de sigur pe el în același timp?

Încercă să se ridice, dar căzu înapoi gemând.

– Nu te ridica! șopti Josie

– Ce s-a întâmplat? Unde mă aflu?

Era răgușit și părea dintr-o dată foarte speriat.

– Te afli în Crystal Key, în micul meu apartament. Ai căzut de pe iahtul tău, îi explică Josie.

– Iahtul meu?

– Da. Eu mă plimbam pe plajă și te-am găsit. Te-am adus aici, la barul Bluefish. Este barul părinților mei, iar eu am un mic apartament în spatele lui.

Străinul o privea încurcat, făcând un mare efort să înțeleagă ce i se spune.

– Cine ești tu?

– Josie. De fapt, mă cheamă Josephine Reilly, dar toată lumea îmi spune Josie.

Încercă să-și tragă mâna din strânsoarea lui, dar nu reuși.

– Stai liniștit. Am să chem ajutoare și sunt sigură că…

– Nu.

Josie clipi din ochi, uimită.

– Poftim?

– Am spus nu.

Încerca din nou să se ridice, ajutându-se de un singur braț, deoarece cu celălalt o ținea încă strâns pe ea. Căzu înapoi pe pernă, gemu și se prinse cu ambele mâini de cap, eliberând-o pe Josie.

– Mă duc chiar acum să chem ajutoare, anunță ea, dar înainte să poată face vreo mișcare el o prinse din nou de mână.

Strânsoarea lui era rece, însă surprinzător de puternică. Tremura încă, în ciuda păturilor care îl acopereau.

– Trebuie să te vadă un doctor, spuse ferm Josie.

– Nu trebuie să afle nimeni unde sunt.

– Ce vrei să spui cu asta? Întreabă ea, devenind din ce în ce mai suspicioasă și mai îngrijorată.

El o privea fix.

– Știu cumva cine sunt eu?

– Bineînțeles. Nu mai înțelegea nimic. Toată lumea știe cine ești.

– Atunci, n-ai vrea să-mi spui și mie? Oricât aș încerca, nu pot să-mi amintesc.

– Nu-ți amintești numele tău?

El scutură încet din cap.

– Nu reușesc să-mi dau seama cine sunt.

– Ești John Harriman. Te-am văzut la televizor de atâtea ori. Ești cel mai dorit burlac al Americii.

– Cel mai dorit burlac al Americii? repetă el mecanic. De ce am apărut la televizor?

Era clar că nu-și mai aducea aminte nimic despre el. Probabil că avusese prea mult de suferit în ultimele câteva ore.

– Păi, ai apărut la televizor pentru că… ești faimos. Locuiești în New York, ești bogat și puternic și… Josie se simți jenată să-i spună că era vânat de sute de mii de femei. Schimbă subiectul:

– Cred că toată lumea te caută acum disperată. Mă duc să dau telefon…

– Nu.

Se ridică din nou și , cu un effort vădit, reuși să se mențină în poziția stând. O strânse mai tare de încheietura mâinii.

– Nu poți face asta.

– De ce? Trebuie să te vadă un doctor, doar ai căzut de pe iaht. Nu e chiar așa ușor…

– N-am căzut.

– Poftim?

– Am fost împins.

– Împins? Josie îl privi înmărmurită. Dar credeam că nu-ți amintești nimic…

– Asta este tot ce-mi amintesc. Cineva m-a lovit cu putere în cap și apoi m-a aruncat peste bord.

Josie nu-și mai găsea cuvintele.

– Ești sigur?

În ochii lui se citea răspunsul.

– Să nu spui nimănui unde mă aflu, șopti el. Cel puțin până îmi amintesc cine a încercat să mă omoare în seara asta.

– Dar ce vrei să fac cu tine? întrebă Josie șocată. Cine știe cât va dura până când îți va reveni memoria… Dar dacă nu-ți va mai reveni niciodată?

Se opri, observând că el tremura din nou sub pături. Se gândi cât de greu îi fusese să înoate până la mal. Acum era foarte obosit și înfrigurat, iar ea se certa cu el.

Avea mâinile înghețate, arăta foarte rău și probabil că dacă va insista să cheme ajutoare, i-ar face și mai rău. Părea deja foarte agitat.

Nu avea decât să-l lase să stea la ea peste noapte. În câteva ore va fi dimineață și, la lumina zilei, lucrurile aveau să fie mult mai clare. Trebuia doar să mai aibă grijă de el câteva ore.

Încercă să se ridice și să-și tragă mâna din strânsoarea lui.

– Nu chem pe nimeni, îți promit, îi spuse cu blândețe. Dar trebuie să mă lași să mă ridic dacă vrei să te ajut. Trebuie să te schimbi de hainele acelea ude și reci. Tremuri încontinuu.

Își mușcă buza de jos și continuă:

– Am să-ți pregătesc o baie caldă, poate-ți mai revii.

Își aduse aminte de cursul medical de prim ajutor pe care îl făcuse în colegiu.

– Dar înainte de asta, lasă-mă să mă uit puțin la cap. Întoarce-te să văd dacă e vreo rană…

El îi dădu în sfârșit drumul și se întoarse pe o parte, cu spatele la ea. Josie pipăi cu atenție pielea capului, trecându-și ușor degetele prin părul

negru și moale. Nu găsi nici o rană deschisă, doar un cucui. Îl ajută să se întoarcă și se uită la ochii lui. Pupilele păreau a fi normale. Nu era nici un indiciu că ar fi suferit vreo comoție.

– Mă duc să-ți pregătesc baia.

Se întoarse și făcu câțiva pași. Observă în colțul camerei o udătură. Minunat! Uitase de acoperișul stricat, iar ploaia de afară se întețise.

– Mă întorc imediat, anunță ea.

Se repezi în camera de baie, dădu drumul la apă fierbinte în cadă și întinse instinctiv mâna spre sticla de spumant. Se opri încurcată. Oare bărbații foloseau și ei așa ceva? Nu prea credea, însă lui nu i-ar fi stricat puțină aromă de căpșuni, măcar de data asta. Mirosea a pește după aventura lui în ocean.

Cada se umplu repede cu apă caldă și balonașe colorate și parfumate. Luă un lighean din baie și se duse să-l pună în cameră, pentru ca apa să se strângă în el. Nu avea timp acum să se urce în pod să astupe gaura din acoperiș.

Îl privi pe Harriman. Stătea liniștit, așa cum îl lăsase ea. Era foarte palid.

– Hei!

Se îndreptă repede spre el. Deschise ochii. Josie răsuflă ușurată.

– Cada e plină. Vrei să te ajut la baie?

– Nu, mă descurc, răspunse el.

Se ridică ușor în picioare și porni cu pași nesiguri spre ușa băii.

– Cum te simți? întrebă Josie îngrijorată.

– Minunat.

El nu îndrăznea să o privească în ochi. Se simțea jenat să fie atât de neputincios în fața ei. Era înalt și bine făcut, cu mușchi puternici ce îi fuseseră de mare ajutor în mijlocul apelor învolburate.

– Sigur nu vrei să te ajut?

– Ți-m spus că mă descurc și singur…

Dar nu era deloc așa. Josie îl prinse de mijloc exact înainte ca el să se prăbușească pe podea. Fu surprinsă să constate ce senzații tulburătoare îi provoca apropierea și atingerea lui.

– Sprijină-te de mine! Lasă-mă să te ajut, nu mai fi atât de mândru!

Îl conduse cu pași mici spre camera de baie. El nu se mai împotrivi. Probabil că între timp își dăduse seama că nu se putea descurca singur.

Ajunseră la baie, iar el se sprijini imediat de chiuvetă. Josie opri robinetul și-l întrebă timid:

– Crezi că te descurci mai departe?

Ideea de a-l ajuta să se dezbrace și să se spele o făcu să se înfioare și-i acceleră pulsul. Se îmbujoră. Și totuși, trebuia să se ofere.

– Dacă ai nevoie, te pot ajuta…

Privirile lor se întâlniră. Nu era nici o îndoială că și el își imagina aceeași scenă ca ea.

– Cred că mă descurc. Dar, oricum, mulțumesc.

Josie înghiți în sec.

– Bine. Trec să văd ce faci peste câteva minute.

Se întoarse repede și ieși. Trânti ușa băii și se sprijini ușurată de cealaltă parte a ei. Respiră adânc de câteva ori și apoi se puse pe treabă. Înlocui cearșafurile și păturile ude de pe pat cu unele curate și uscate. Și hainele de pe ea erau ude, așa că își puse o altă pereche de pantaloni scurți și un tricou uscat.

Filmul pe care plănuia să-l vadă rula acum pe ecranul televizorului, dar ea nu avea timp de el. Luă telecomanda și stinse aparatul. Oricum, se simțea ciudat de agitată, iar sonorul televizorului nu făcea decât să amplifice asta. Aprinse o veioză și stinse lumina din tavan. Fugi la bucătărie și pregăti repede un ceai. Apoi se opri în fața băii. Bătu ușor la ușă.

– John?

I se părea ceva prea personal să-l strige pe primul nume, ceea ce era o prostie din moment ce el se afla acum în cada ei. Nu primi nici un răspuns.

– Domnule Harriman?

Acum i se părea prea formal. Nici un răspuns.

Deschise repede ușa. El era întins în cadă, cu ochii închiși. Singurul sunet care se auzea în cameră provenea de la balonașele de spumă care se spărgeau. Îi privi chipul. Culoarea îi revenise în obraji, deci își revenea încet-încet. Privi umerii largi și pieptul proeminent, apoi încercă să-și imagineze ce se ascundea sub spuma parfumată. Ce naiba se petrecea cu ea? Rămăsese cu privirea fixată la mijlocul căzii…

Făcu un efort să ridice capul și văzu că el deschisese ochii și o privea.

– A, vroiam doar să văd dacă ești în regulă, se bâlbâi Josie. Iartă-mă, n-am vrut să te deranjez… Ți-am adus un ceai cald.

Așeză cana pe marginea căzii. Se uită de jur-împrejur, întrebându-se ce haine i-ar fi putut oferi lui după baie. Văzu halatul ei roz agățat de ușă.

– Nu prea am nimic de îmbrăcat pentru un bărbat… În afară de… halatul meu de baie.

El nu părea prea încântat de idee, dar nu avea altă alternativă.

– Bine, mulțumesc, răspunse el sec și o privi cu o intensitate care o făcu să nu mai fie chiar atât de sigură pe propriile-i picioare.

Se întoarse în cameră. După câteva minute veni și el, îmbrăcat în halatul ei roz și moale, care nu-i ajungea decât până la jumătatea pulpelor și-i scotea în evidență picioarele lungi și puternice. Iar în față se suprapunea foarte puțin, deși el îl legase strâns în jurul mijlocului.

Părea puțin mai sigur pe picioare, însă Josie îl luă de braț și-l conduse la pat.

– Ești sigur că nu vrei să chem un doctor? întrebă ea în timp ce îl învelea cu grijă.

– Nu. nu. Mă simt de parcă m-au bătut zece tipi musculoși, dar mă descurc…

Gemu încet și se așeză confortabil pe pernă, după ce înghiți pastila de ibuprofen pe care i-o dăduse Josie.

Privirile lor se întâlniră din nou.

– Îți mulțumesc din suflet, spuse el luându-i mâna mică în palma lui puternică. Îți mulțumesc că mi-ai salvat viața.

Josie simți tandrețe în vocea acestui străin care o surprindea în fiecare clipă.

– Știi că este cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată? murmură John.

Era din nou șocată. Simți fiori pe șira spinării. Ea se credea o femeie normală, fără trăsături deosebite. Avea părul lung și roșcat, iar ochii căprui. Cu siguranță, John Harriman cunoscuse și avusese relații cu o mulțime de femei mult mai frumoase decât ea. Probabil că o spusese doar așa, de complezență.

– Îmi place numele tău, continuă el. Josie… șopti și pleoapele îi căzură încet peste ochii senini.

Adormise ca un prunc.

În lumina slabă a veiozei, Josie observă că era roșu în obraji. Duse mâna și-l palpă pe frunte. Nu prea era obișnuită să aibă grijă de cineva. „Vezi să nu te înveți acum!“ își spuse ea în gând. „John Harriman nu va sta prea mult pe aici.“

Stinse veioza și rămase lângă el, în întuneric. Oare era indicat să-l lase singur acolo și să se culce pe canapea, în colțul opus al camerei? Nu, era prea riscant. Dacă va avea nevoie de ajutor în timpul nopții? Gemea în somn și își mișca agitat capul. Nu, nu-l putea lăsa singur. Și oricum, el nu-i dădea drumul la mână. O ținea la fel de strâns ca și până acum, de parcă era singura lui salvare.

După un timp, oboseala o răpuse și pe Josie și se întinse pe pat, lângă el, ținându-se în continuare de mână.

– Să nu-ți vină vreo idee, murmură ea. Eu doar am grijă de tine, nimic altceva.

Nu știa sigur cui îi adresase avertismentul: lui, sau ei însăși?

Capitolul 3

John Harriman se trezi și își recăpătă încet-încet cunoștința. Deschise ochii și cercetă, fără să se miște, camera în care se afla. Se simțea pe jumătate mort. Avea o durere îngrozitoare de cap, iar trupul îi era vlăguit.

Scene din noaptea precedentă îi reveniră în minte. Lovitura… două mâini care îl împingeau peste bord… apoi apă… numai apă. Iar el înota… înota… parcă înotase o veșnicie. Ajunsese, în sfârșit, la mal. Urmase apoi numai durere, frig și spaimă. Se trezise sub privirea îngrijorată, dar angelică a celor mai frumoși ochi pe care îi văzuse vreodată.

Un oftat urmat de foșnetul cearșafurilor îi atraseră atenția că nu era singur. Întoarse capul și descoperi o femeie superbă ce dormea liniștită pe umărul lui și întinsese neglijent un braț pe pieptul lui. Privind în jos, observă că purta un halat de baie roz. Al ei. Își aduse aminte că ea îi salvase viața. Îl cărase cu greu până aici, în apartament, apoi îl ajutase să facă baie și-l culcase, învelindu-l cu grijă, în patul ei. Iar acum, dormeau ca doi îndrăgostiți.

Îi spusese că el era John Harriman, dar nu-și putea aduce aminte de nimic. Știa doar că cineva vroia să-l vadă mort și făcuse tot posibilul pentru asta.

Privi în liniște la femeia care dormea lângă el. Josie. Zorii zilei se strecurau alene prin storurile de la fereastră, poleind cu aur pielea ei bronzată și părul roșcat împrăștiat pe pernă. Ea îi salvase viața. Dacă nu era ea, ar fi fost mort de mult.

Nu-și putea aduce aminte de nimic din viața lui anterioară. Ea îi spusese că era bogat, faimos, că apăruse chiar și la televizor. Însă nimic din toate

astea nu i se părea cunoscut. Un singur lucru știa cu siguranță: cineva încercase să-l omoare. Oare de ce?

Întrebarea aceasta nu-i dădea pace.

Și oare ce ar fi trebuit să facă acum? Josie se oferise să cheme ajutoare noaptea trecută, dar el nu o lăsase. Și nici acum nu era prea împăcat cu ideea de alerta autoritățile. Cel puțin până își aducea aminte cine intenționase să-l omoare.

Josie se foia și se întindea, trezindu-se încet-încet la realitate, în brațele lui. Ce culoare aveau ochii ei? Nu-și mai putea aduce aminte acest detaliu, dar își dorea cu ardoare să afle asta cât mai curând.

Ea clipi de câteva ori și apoi deschise ochii. Erau căprui, cu reflexe strălucitoare de chihlimbar. Erau blânzi și dulci, dar totodată uluiți. Îl privea de parcă își pierduse și ea memoria. Se trase repede din brațele lui.

John rezistă eroic pornirii de a o trage înapoi, la pieptul lui. Îi plăcuse să o simtă acolo, atât de liniștită, atât de frumoasă și de angelică. Dar nu avea nici un drept asupra ei.

– Te-ai trezit, spuse ea respirând cu greu. Obrajii i se îmbujoraseră și era parcă și mai frumoasă. Cum te simți?

Se ridicase din pat și părul mătăsos îi căzuse dezordonat pe umeri. Era îmbrăcată într-o pereche de pantaloni scurți de blugi și un tricou puțin cam strâmt, care îi scotea în evidență rotunjimea sânilor. Era zveltă, cu forme frumoase și armonizate perfect.

– Mă simt în stare să escaladez Everestul, minți el.

Josie zâmbi.

– Dar cu memoria cum stai, în dimineața asta?

– Nici o ameliorare.

– Ai nevoie de un doctor.

– Cred că o să am nevoie de un antreprenor de pompe funebre, dacă o anume persoană află că sunt în viață…

– Azi noapte nu m-ai lăsat să anunț autoritățile. Mă gândesc că poate acum…

– În nici un caz! E mult prea riscant.

– Cineva chiar a încercat să te ucidă noaptea trecută?

John simți tensiunea nervoasă pe care Josie încerca să o ascundă sub calmul vocii. Nu era numai frumoasă, ci și tare, dură, capabilă să facă față unei situații de criză fără să intre în panică.

Simți un fel de admirație pentru ea, combinată cu o simpatie senzuală și un crâmpei de pasiune. Oare mai simțise vreodată așa ceva? Categoric, nu. Sentimentul era complet nou, dar puternic și surprinzător.

Se gândi că trebuia să lase la o parte sentimentele, și față de Josie și față de oricine altcineva, acum când viața lui era complet dată peste cap.

– Cineva își dorește să mă știe mort, spuse el, și pun pariu că nu va fi prea fericit să afle că încă sunt în viață. Și până nu-mi amintesc exact cine este acela, mă aflu într-un mare pericol.

Ea îl privea încremenită.

– Până acum, ești singura care știe că am supraviețuit, continuă John încercând să-și pună ordine în gânduri și să ticluiască un plan. Știu că va fi destul de greu să mă suporți pe-aici…

– Vrei să spui că rămâi aici? Strexclamă Josie.

Inima îi tresări în piept. Nu era o senzație chiar așa de neplăcută, iar asta o îngrijora cel mai tare.

Putea fi oare încântată de ideea că Harriman rămânea la ea? Nu era exclus… Ce porcărie! Intenționase să-l găzduiască doar pentru o noapte, până își mai revenea, dar se părea că planul ei fusese dejucat.

Își aduse aminte cum se trezise la pieptul lui, îmbrățișați ca doi îndrăgostiți. Tipul era periculos cu P mare. N-ar fi putut spune ce avea să se întâmple dacă petrecea prea mult timp cu el. Cel mai bine ar fi fost să-l scoată cât mai curând din viața ei.

– Bine, dar ai putea explica autorităților că te afli în pericol și sunt sigură că te-ar proteja.

Harriman scutură din cap.

– Nu. Cu cât știu mai mulți că sunt în viață cu atât e mai rău. Probabil că întreaga poveste va ajunge imediat pe prima pagină a ziarelor. Știu că îți cer prea mult. Mi-ai salvat deja viața și nu-mi place să abuzez de tine. Tu ești singura persoană care știe adevărul și în care am încredere. Te rog, ajută-mă!

John Harriman, ascuns în vizuina ei, la Bluefish. Josie își aduse aminte ce îi spusese Becky cu o

seară înainte: „Ar trebui să înveți să-ți făurești propriile tale fantezii, draga mea. Viața e mult mai frumoasă și mai ușoară așa.

Da. Și aceasta era o fantezie. O fantezie devenită realitate. Dar ea nu era pregătită încă pentru asta. Viața ei fusese până acum liniștită, dedicată în exclusivitate muncii. Nu avea timp să se hrănească, așa cum spunea Becky, cu fantezii. Trebuia să se ocupe de renovarea barului și de organizarea petrecerii pentru întoarcerea lui Skip.

– Dar de unde știi că nu o să vând chiar eu povestea mass-mediei? întrebă Josie.

Privirea lui pătrunzătoare îi dădu fiori.

– Trebuie să am încredere în cineva. Iar tu ești deocamdată persoana cea mai potrivită.

Josie se simți a măgulită. N-ar fi vândut nici în ruptul capului această poveste ziarelor de scandal, dar era surprinsă să constate câtă încredere avea în persoana ei.

– Bine, dar aici este un bar. Și nu cred că este locul cel mai potrivit pentru o ascunzătoare…

John se gândi puțin și spuse:

– De fapt, cred că e cel mai potrivit loc. În văzul tuturor. Nimeni nu-și va imagina că John Harriman a poposit la un mic băruleț de provincie. Cu atât mai puțin știindu-mă deja mort. Oamenii văd ceea ce cred ei că văd. Iar eu sunt un simplu om care seamănă cu o celebritate. Asta se întâmplă destul de des să știi.

Josie își mușca preocupată buza de jos. Tot nu înțelegea ce intenționa el să facă.

– Și cât timp ai de gând să stai pe-aici? Și dacă memoria nu-ți mai revine niciodată?

Harriman spuse concis:

– O săptămână. Dă-mi doar o săptămână. Dacă până atunci memoria nu-mi revine, mă voi adresa autorităților.

Josie nu spuse nimic. Se gândea cum avea să fie o săptămână petrecută cu el și se simțea oarecum în al nouălea cer.

– Nu e nici un birou pe-aici? Aș putea dormi acolo. Sau în pod. Nu vreau să te deranjez prea mult.

– Biroul lui Skip e foarte mic, n-ai unde să dormi. Iar podul nu e terminat. Va trebui să stai…

Înghiți în sec și apoi termină fraza:

– Aici, cu mine. În apartamentul meu.

– Îți mulțumesc. Și vreau să stabilim de la bun început că nu cer milă. Am să-ți plătesc pentru deranj atunci când voi avea din nou acces la conturile mele. Spui că sunt un om foarte bogat.

– N-am nevoie de banii tăi, îl întrerupse Josie, jignită oarecum de oferta lui.

– Nu vreau să fiu o povară pentru tine,. Nu rămân decât dacă mă lași să plătesc.

Era mândru. Își dăduse seama de asta încă din seara precedentă.. Ea înțelegea foarte bine situația lui, dar nu putea fi de acord să primească banii. Îi salvase viața și acum se simțea responsabilă pentru el. Și dacă mai exista și un alt motiv pentru care era de acord să îl găzduiască, nu avea de gând să recunoască, nici chiar față de ea însăși.

– Poți rămâne aici, spuse ea ferm.

Ar fi trebuit să lupte împotriva acestei atracții prostești. În fond, era o femeie matură, nu o adolescentă cu probleme hormonale.

– Iar dacă vrei să mă răsplătești în vreun fel, mă poți ajuta la treabă, după ce te refaci cât de cât. Știi, plănuiesc să organizez o petrecere în cinstea

întoarcerii tatălui meu la bar, iar înainte de asta vreau să renovez puțin interiorul și exteriorul barului. Avem mult de lucru: reparații, vopsitorie… muncă manuală.

În clipa imediat următoare se întrebă dacă nu cumva făcea o mare greșeală. John Harriman făcea parte din societatea aleasă a Americii, iar ea îi oferea o slujbă într-un bar. Nu, n-avea cum să meargă. Nu era genul de om care să muncească pentru a-și asigura pâinea de zi cu zi. El era obișnuit cu caviar și iahturi, iar ea îi oferea hot dog și unelte de lucru. Se gândea cum își putea retrage oferta, dar înainte să poată spune ceva, el o surprinse zicând:

– Sunt de acord. Batem palma.

Capitolul 4

Se afla pe prima pagină. Citi uimit titlul mare, scris cu litere negre și groase, aflat pe prima pagină a ziarului din Miami:

„Celebrul magnat american pierdut în mare. Este presupus a fi mort.“

Parcă citea despre un străin. Și totuși, fața lui îi zâmbea din poza alăturată.

Josie se întorsese de la cumpărături.

– Ți-am cumpărat niște haine, deși nu prea am avut de unde alege aici, în Crystal Bay. Nu e ca la New York.

– Oricum, nu-mi aduc aminte nimic despre New York, așa că orice mi-ai cumpărat va fi perfect.

Se concentră din nou asupra articolului din ziar. Era nerăbdător să citească întreaga poveste, dar și mai nerăbdător să scape de halatul de baie roz al lui Josie. Chestia asta pufoasă îi dăduse multă bătaie de cap, iar mândria lui, ce mai rămăsese din ea, avusese mult de suferit.

Se gândi că nu urmărea să o impresioneze pe Josie. Până la urmă, viața lui era deocamdată distrusă. Cu toate acestea însă, se simțise umilit din cauza slăbiciunii fizice de care dăduse dovadă în seara precedentă. Iar la asta se adăugase și umilința de a sta în fața ei îmbrăcat în halatul de baie roz și pufos.

Se ridică, încă nesigur pe el. Fiecare mișcare era dureroasă.

– Mă descurc, spuse el, văzând că Josie se pregătea să-i sară în ajutor.

Ea îl urmări preocupată. Ochii ei mari, căprui-aurii îi provocau senzații ciudate. Ar fi vrut să o tragă în brațele lui și să-i arate că într-adevăr se simțea mai bine.

– Bravo! Faci progrese. Mă bucur sincer pentru tine. Acum, hai să mâncăm. Am adus niște gogoși calde și am făcut o cafea..

Se îndreptă spre bucătărie, aranjându-și părul arămiu.

– Apropo, am adus ceva și pentru părul tău.

– Pentru părul meu?

Ea scoase o cutiuță din geantă. Pe cartonul cutiei, o femeie blondă zâmbea cuceritor.

– Intenționezi să-mi schimbi culoarea părului?

– Nu-ți face atâtea griji. Nu e mare scofală. Și uite, ți-am cumpărat și niște ochelari.

Scoase tot din geantă o pereche de ochelari cu ramă metalică și o pereche de ochelari de soare.

– Trebuie să-ți schimbăm cât de cât înfățișarea, ca să eliminăm riscul de a fi recunoscut. Altfel nu vom reuși.

Avea dreptate.

– Și încă ceva. Numele. John este destul de frecvent întâlnit, dar totuși ar putea stârni unele bănuieli. Ce părea ai Harry? E ca o prescurtare de la Harriman, dar nu cred că oamenii vor face legătura…

El repetă în gând: „Harry“. Oricum, nu prea conta.

– Bine, e-n regulă.

Josie zâmbi, îi dădu hainele cumpărate și apoi se întoarse în bucătărie. Privind în urma ei, Harry

simți că i se usucă gâtul. Era perfectă din toate punctele de vedere. Purta un tricou mulat, care accentua minunatele curbe ale trupului ei. Rămase nemișcat, urmărind-o cu privirea. Ea se întoarse și-l surprinse.

– Sigur nu vrei să te ajut să te schimbi? întrebă Josie inocent.

Harry scutură din cap și se îndreptă spre baie. Se părea că nu era conștientă de impresia pe care i-o făcea. Se întrebă cum de o femeie atât de minunată că Josie Reilly nu dădea nici un fel de importanță faptului că arăta perfect. I se părea foarte ciudat să întâlnească o femeie frumoasă care să nu fie în același timp și îngâmfată.

În baie era încă umezeală, de când își făcuse ea duș, iar mirosul ei plutea în aer. Nu se putu abține să nu și-o imagineze stând acolo, perfect goală, cu apa prelingându-i-se pe rotunjimile trupului.

Un singur lucru era clar: chiar dacă își pierduse memoria, instinctele lui sexuale funcționau perfect.

Trebuia să nu se mai gândească la ea. Își îndreptă atenția spre geanta cu haine. Josie se gândise la toate. Chiar deasupra se aflau articolele

de lenjerie intimă și câteva lucruri specifice toaletei bărbătești: aparat de ras, spumă, pieptene. Apoi urmau haine colorate, în stil hawaian – o cămașă imprimată, multicoloră, o pereche de pantaloni scurți de blugi și o pereche de sandale de piele. Nu era nevoie să-și recapete memoria ca să-și dea seama că n-ar fi găsit așa ceva în garderoba lui John Harriman, la New York. Văzuse și pozele din ziare. Purta întotdeauna costum, cămașă și cravată.

Oricum, pentru moment, nu mai era John Harriman, ci Harry, așa că o schimbare de stil era bine venită.

Se bărbieri, se îmbrăcă, renunțând în sfârșit la halatul roz și pufos, apoi își puse ochelarii cu ramă metalică. Se privi în oglindă.

„Bine ai venit, Harry!“ spuse el strâmbându-se la imaginea lui. Oare cât avea să dureze până când își va recăpăta memoria și va reveni John Harriman? Și oare cum se va simți atunci?

Se întoarse în sufragerie și se gândi că și noua lui postură avea unele avantaje. De exemplu, priveliștea care i se înfățișa chiar acum în fața ochilor: Josie era cu spatele la el și se aplecase să caute ceva în frigider.

– O, ce bine arăți! spuse ea întorcându-se cu o sticlă de suc de portocale în mână. Se potrivesc toate hainele?

– Da, sunt perfecte. Mulțumesc.

Josie îl privea uimită. Aspectul musafirului ei se schimbase complet. Semăna cu John Harriman, dar era totuși mult diferit. Mai urma doar să-i schimbe culoarea părului, și atunci riscul de a fi recunoscut avea să fie minim.

Și-ar fi dorit să-l privească minute, poate chiar ore în șir, dar se întoarse și turnă cafeaua în cești. Nu trebuia să uite că, deși îmbrăcat în stil hawaian, el era totuși John Harriman și că o relație între ei era practic imposibilă. Trăiau în lumi diferite, aveau concepții diferite, deci relația ar fi fost sortită eșecului. Probabil că nici nu se vor mai întâlni vreodată după ce totul avea să se termine.

– Ia loc! îi spuse ea sec, arătând spre un fotoliu din sufragerie.

Harry își luă ziarul și se așeză în sufrageria micuță. Se gândi că numai camera de zi de pe iahtul său trebuia să fie de zece ori mai mare decât apartamentul acesta. Și totuși, se simțea foarte bine. Nu știa de ce, dar se simțea ca acasă.

Își scoase ochelarii, îi puse în buzunarul de la piept și începu să citească articolul de pe prima pagină. Josie aduse ceștile de cafea, o tavă cu gogoși, zahăr, lapte, suc și pahare. Apoi se așeză și ea.

– Mi-e teamă că nu sunt o bună bucătăreasă. Îmi place să gătesc, dar la bar. Acasă devin o puturoasă când vine vorba să-mi pregătesc de mâncare.

Harry o privi și ridică din umeri:

– Dar mie îmi plac foarte mult gogoșile. Nu că mi-aș aminti, dar simt asta instinctiv.

Luă o gogoșă și își întoarse atenția spre articolul din ziar.

Josie își turnă un pahar de lapte, luă și ea o gogoașă și apoi se cuibări pe canapea. Îl privi cu atenție pe bărbatul din fața ei. Părea foarte concentrată. Oare citind articolul își va recăpăta memoria? Atât de repede? Fu surprinsă să constate că se gândea cu teamă la momentul în care își va reveni din amnezie. Ar fi vrut să-l păstreze la ea toată săptămâna, așa cum conveniseră. „Ce-am găsit al meu să fie“ își spuse ea copilărește în gând.

Se înecă. Începuse s-o ia razna. Chestiile astea cu „Ce-am găsit al meu să fie” nu se aplicau și la

oameni, cu atât mai puțin la John Harriman. În plus, tocmai de aceea era atât de dorit și de vânat, pentru că era foarte greu de prins. O mulțime de staruri de cinema, manechine, femei de afaceri din toate colțurile lumii încercaseră, fără succes, să-l prindă în cursă. Și oricum, se gândi Josie, ea se săturase de bărbați. Nu mai avea nevoie de bătăi de cap și dureri de inimă. Prin urmare, cazul era închis.

Înghiți ultima bucățică de gogoașă.

– Ce părere ai despre articol? întrebă ea nerăbdătoare.

Harry împături ziarul.

– Mă simt de parcă aș citi despre un străin. Nimic nu-mi pare cunoscut.

Citise destul despre John Harriman, dar fără nici un rezultat. Aflase despre el că nu avea familie. Părinții lui muriseră într-un tragic accident de mașină, pe vremea când avea doar cinci ani. Crescuse la un cămin de copii. La douăzeci și trei de ani terminase studiile și pusese bazele unei mici companii, ce avea să devină mai târziu Corporația Harriman. Ziarele îl numeau

„Vrăjitorul financiar“, un nimeni apărut de nicăieri, dar care devenise prin munca și înțelepciunea lui cel mai faimos om de afaceri american.

În decurs de zece ani construise un imperiu vast și acumulase averi inestimabile, provenite din fuziuni, achiziții și investiții la scară internațională.

Aflase tot din ziare că, în noaptea accidentului, pe iahtul său se aflau secretara și asistentul lui personal, doi asociați și echipajul navei format din opt persoane. Dar nici aceste amănunte nu-l ajutară prea mult. Simțea un mare gol în capul și în sufletul lui, la fel cum știa instinctiv că nu fusese apropiat de nici una dintre persoanele care se aflau la bord. De fapt, credea că nu fusese apropiat de nimeni, toată viața lui.

– Cred că ți-e tare greu să citești atâtea despre tine, fără să-ți amintești nimic, spuse Josie încet. N-ai vrea totuși să stai de vorbă cu cineva, știu eu, un prieten sau o persoană de încredere?

– Nu, răspunse el sec. Își trecu nervos mâna prin păr. Îmi pare foarte rău pentru oamenii care deplâng moartea mea, în timp ce eu sunt în viață, dar…

Se opri și rămase dus pe gânduri. Oare cine îl aruncase peste bord? Unul dintre membrii personalului, sau poate unul dintre asociații săi?

Josie îl privi cu simpatie. Spuse vesel:

– Hei, era să uit.

Se ridică și traversă camera. Se întoarse cu o sacoșă și vărsă conținutul ei pe măsuța de cafea.

– Ziare de scandal, numere vechi, anunță ea. Le-am luat dimineață de la o prietenă.

Becky fusese foarte surprinsă de interesul brusc al lui Josie pentru ziarele de scandal. De obicei le disprețuia. Însă acum le considera o importantă sursă de inspirație pentru Harry și un posibil impuls pentru memoria lui. Știa că Becky păstrase toate ziarele în care apăreau informații, interviuri sau poze cu John Harriman. Iar întreaga ei colecție se transformase într-o clipă dintr-un morman de maculatură într-o mină de aur.

Harry începuse să le răsfoiască și să citească titlurile scrise cu litere de-o șchioapă, însoțite de fel și fel de poze.

– Hai să le parcurgem împreună, propuse Josie. Te ajut să le înțelegi. Iar dacă ți se pare prea mult, ne putem opri. E-n regulă?

Se așezară amândoi pe podea, cu picioarele încrucișate. Nu erau prea apropiați, dar totuși destul de aproape unul de celălalt pentru ca pulsul lui Josie să se accelereze. Se concentră asupra ziarelor, făcând cu greu abstracție de impulsurile senzuale pe care le simțea înlăuntrul ei.

– Chiar atât de interesați au fost oamenii din viața mea personală? întreabă Harry surprins.

– Greu de crezut, nu?

– Da, e foarte ciudat.

– Cred că nu-ți amintești, dar sute de femei așteptau ore întregi în fața casei tale din New York, sperând să te vadă măcar o secundă, înainte să te ascunzi în spatele geamurilor fumurii ale limuzinei. Te urmăreau și prin parc, atunci când făceai jogging. Îți trimiteau scrisori, declarații și chiar și lenjerie intimă prin poștă.

– Mi-ai trimis și tu?

– A, nu, râse Josie. Eu am auzit despre asta la televizor.

Harry își turnă un pahar de lapte și mai luă o gogoașă.

– Hm, o tachină el, ți-e ușor să negi din moment ce nu-mi pot aduce aminte de nimic…

Josie dădu ochii peste cap. Probabil că n-ar fi trebuit totuși să-i spună că toate femeile din America alergau după el. acesta era purul adevăr.

– În ziua în care voi trimite lenjeria mea intimă vreunui bărbat, fii sigur că va ninge în Crystal Key, spuse ea râzând.

– De ce, crezi că nici un bărbat nu merită să aibă lenjeria ta? Întreabă Harry.

– Hei, se presupune că trebuie să vorbim despre viața ta, nu despre a mea…

Se concentrară din nou asupra ziarelor. Josie îi arătă poze mai noi sau mai vechi în care apărea la brațul vreunei vedete de cinema sau a unui foto-model. Clare Collier, Joanne Delacorte, Julia Shiley, Margot Andes, Jennifer Johnston și multe altele. Dar nici una dintre ele nu-i trezi amintiri.

– Mă întreb de ce naiba nu m-am căsătorit și nu m-am așezat la casa mea, spuse Harry.

– Dar nu toți oamenii sunt făcuți pentru căsătorie. Poate nu ești genul.

– Sau poate că n-am întâlnit femeia potrivită…, spuse el confuz, dorindu-și să-și poată înțelege propria viață.

Fără să vrea, își îndreptă din nou privirea spre Josie. Stărui asupra buzelor ei senzuale și trandafirii, asupra ochilor hipnotizanți în care se citeau bunătate și generozitate. Inima îi bătea nebunește.

– Dar tu, Josie, ești genul de femeie făcută pentru viața de familie?

Era curios. Știa atât de puține despre viața ei… Probabil că în afară de a salva străini înecați de pe plajă mai avea și alte ocupații. Poate chiar avea un prieten…

– Iar vorbim despre mine? Nu cred că viața mea e la fel de interesantă ca a ta.

– Fie-ți milă de mine. M-am săturat să vorbim numai despre John Harriman.

Josie își mușca preocupată buzele.

– Da, la un moment dat am crezut că sunt făcută pentru căsătorie, pentru viața de familie… Dar apoi m-am răzgândit.

– Dar de ce?

– Din cauza bărbaților, spuse ea scurt, presupunând că asta explica totul.

Se încruntă și luă un alt ziar. Părea agitată. Era clar că nu dorea să continue conversația.

Harry schimbă repede subiectul:

– Dar, ia spune-mi, cu ce te ocupi la bar? Mai exact, ce faci?

– De toate, spuse ea zâmbind din nou. Era unul dintre subiectele ei preferate de discuție. Gătesc, duc comenzile, țin contabilitatea, fac orice este nevoie. Am mai lucrat la Bluefish pe timpul vacanțelor, când eram la colegiu, dar atunci nu eram calificată. Însă acum am diplomă în managementul turismului și mă bucur că îl pot ajuta pe Skip, până își revine.

– Înseamnă că familia este foarte importantă pentru tine, comentă Harry.

–Aș face orice pentru mama și pentru Skip. Și ei m-au ajutat foarte mult, iar acum e rândul meu.

– Ești foarte apropiată de părinți.

– Poate prea apropiați, câteodată…

– Ce vrei să spui?

– Uneori sunt prea cicălitori. Din cauza asta, mă bucur că nu trebuie să stau cu ei și că am apartamentul ăsta, aici la bar. Ei l-au renovat special pentru mine, până să mă întorc eu. Îi iubesc foarte mult, îmi place să fiu lângă ei, dar am și eu nevoie de independență.

Un ciocănit ușor se auzi în ușa apartamentului și puse capăt conversației.

– Josie! strigă o voce feminină. Ți-am adus niște prăjituri.

– O nu! oftă Josie. E mama. Trebuie să te ascunzi.

Harry se ridică și o urmă. Intră în dulapul pe care ea îl deschisese deja.

– Ai s-o cunoști oricum, dar acum nu vreau să te vadă. Își va face o impresie greșită.

Trânti ușa dulapului, înainte ca el să mai poată spune ceva.

Capitolul 5

– Mamă, nu știam că vii, spuse Josie tulburată, deschizând ușa apartamentului.

Lark Reilly intră și puse pe dulapul din bucătărie platoul cu prăjituri.

Avea părul roșcat închis, tuns scurt, dar modern. Era minionă, dar cu forme rotunde, plăcute, pe care le moștenise de altfel și fiica ei.

– M-am trezit devreme ca să fac prăjituri pentru bazarul de mâine. Ți-am adus și ție câteva bucățele.

Spusese asta în timp ce intra în sufragerie. Inima lui Josie bătea cu putere. Uitase să strângă de pe măsuță vasele de la micul dejun, iar ziarele de scandal era împrăștiate peste tot. Era convinsă că mama ei începuse deja să aibă bănuieli.

– Draga mea, pică apă din acoperiș.

Josie răsuflă ușurată. Atenția mamei sale se îndreptase către ligheanul pe care îl pusese în seara precedentă și care acum era plin cu apă.

– Știu, mamă. Dar lasă că mă descurc eu, nu-i mai spune lui Skip. N-are rost să-și facă atâtea griji.

– Eu nu știu cum reușești să te descurci cu toate, draga mea. Ai grijă de bar, te ocupi și de redecorarea lui, ții și contabilitatea…

– Ei, nu este chiar atât de complicat. Și-n plus, în curând va veni un prieten să mă ajute.

Era mai bine să-i spună dinainte.

– O, mă bucur să aud asta. Și cine e tipul?

Lark părea încântată.

– Îl cheamă Harry.

– Harry?

– Da. E un prieten. Îl știu din colegiu.

John Harriman devenise faimos cam cu cinci ani în urmă, iar pe atunci Josie era în colegiu, așa că nu era chiar o minciună.

– Drăguț din partea lui că vine să te ajute. Locuiește aici, în Crystal Key?

– A, nu. Vine în vizită. Și nu cred că va sta foarte mult.

Lark o privi pe fiica ei, vrând parcă să afle mai multe. Josie știa că mama sa era o romantică incurabilă și își dorea tare mult s-o vadă îndrăgostită. Numai că asta nu avea să se întâmple, cel puțin nu prea curând.

– Ei bine, de-abia aștept să îl cunosc.

Și cu asta, Lark încheie subiectul. Își îndreptă atenția spre dezordinea de pe măsuță.

– Ai avut musafiri dimineață? Și ce-i cu atâtea ziare? A, citeai despre magnatul care a dispărut azi noapte…

– Sunt ale lui Backy. Ea e… foarte tristă din cauza acestei povești.

Nu vroia să-și mintă mama, așa că se strecura printre adevăruri, omițând să spună ce se întâmpla de fapt. Înainte ca Lark să mai pună alte întrebări, Josie spuse grăbită.

– Acum vroiam să strâng. În dimineața asta am foarte multă treabă la calculator.

Însă mama ei n-o auzea. Privea în continuare pozele de pe prima pagină a ziarului.

– Ce păcat! Un bărbat atât de tânăr și de drăguț… Și atât de bogat…

– Poate îl vor găsi până la urmă, sugeră Josie. „La mine în dulap, de exemplu“ adăugă ea în minte.

– Draga mea, ești tare optimistă, dar după furtuna de azi noapte e prea puțin probabil. Numai un miracol îl mai putea salva.

Inima lui Josie bătea cu putere la gândul că ea însăși fusese acel miracol. Se simțea tare ciudat.

– Îți mulțumesc mult pentru prăjituri, mamă. Acum cred că am să mă apuc de treabă.

– Nu mai munci atât de mult, Josie. Ieși și distrează-te, fă-ți timp și pentru tine. N-ai să întâlnești niciodată bărbatul potrivit dacă te tot ascunzi la Bluefish.

– Dar nu vreau să întâlnesc nici un bărbat, mamă.

– Nu mai vorbi așa. Ești prea tânără ca să nu ai și tu o viață amoroasă. Când ai de gând să treci peste…

– Dar am trecut peste, mamă, sări Josie ca arsă. Probabil că Harry auzea tot.

– Sper, draga mea. Știi că îmi fac griji pentru tine. Uite, chiar vroiam să vorbesc cu tine. Fiul lui Emmie Scott se întoarce în acest week-end și ar

vrea să te cunoască. Știi, e un tip tare muncitor și serios. Și-a deschis de curând propriul lui cabinet veterinar la Fort Lauderdale. E înalt, are gropițe în obraji și…

– Mamă, o întrerupse Josie, mă calci pe nervi.

– O, draga mea, promite-mi măcar că te vei gândi la propunerea mea. Iar dacă te hotărăști și vrei să-l cunoști, mâine va veni și el la bazar. Dă consultații gratuite pentru animalele de casă.

– Dar eu n-am nici un animal de casă.

– Poți să aduci peștișorul de la bar, glumi Lark. Promite-mi că te mai gândești, bine? Acum e timpul să plec la biserică.

Părea destul de mulțumită. De fapt, de asta și venise, să-i facă fiicei ei marea propunere. Iar acum că misiunea fusese îndeplinită, putea pleca. O sărută pe Josie și ieși.

În urma ei, Josie oftă ușurată și se duse să deschidă dulapul. Situația era stânjenitoare, așa că trebuia s-o depășească urgent.

– Îmi cer scuze, îi spuse ea lui Harry. Acum, ar trebui să te vopsesc repede, înainte ca cineva să te recunoască. Ești de acord? Sau ești prea obosit?

Harry scutură din cap.

Josie se îndreptă spre chiuvetă și pregăti un taburet înalt, invitându-l să ia loc. El se conformă, însă mintea lui rămăsese la conversația dintre cele două femei. Era clar că Josie trecuse prin experiențe amoroase neplăcute, dar era și mai clar că nu dorea să vorbească despre ele.

– Ai mai vopsit pe cineva vreodată? întrebă Harry zâmbind.

– Da, dar nu o persoană, răspunse ea amuzată.

– Ce vrei să spui?

– Când aveam zece ani, am vopsit pudelul nostru alb. A ieșit un fel de roz. Doamne, ce s-a mai înfuriat mama atunci…

– Mă cam sperii, să știi.

– Nu-ți face griji. Am să mă descurc de data asta. Ai încredere în mine.

Dar el avea încredere în Josie. Însă știa, instinctiv, că nu i se întâmplase prea des să aibă atâta încredere într-o persoană, mai ales după un timp atât de scurt. Nu înțelegea însă de ce situația de față era cu totul specială față de cele din trecutul său.

– Și-n plus, continuă tânăra femeie, dacă nu ne place cum iese, te pot tunde la chelie. E doar păr. Va crește la loc.

– N-am știut că poți fi atât de comică…

– Sunt multe lucruri pe care încă nu le știi despre mine…

– Deși mi-ar plăcea teribil să știu totul despre tine, răspunse Harry, de data aceasta serios.

Ochii ei mari și frumoși îl priviră o clipă, apoi își îndreptă atenția spre instrucțiunile de pe cutia de vopsea, fără să ia în seamă remarca lui.

Harry nu știa ce să mai creadă despre frumoasa lui gazdă. Felul ei de a fi, comportamentul ei îl intrigau foarte tare. Acum era răutăcioasă, pentru ca peste câteva clipe să devină timidă și foarte vulnerabilă. Se temea să se apropie prea mult de cineva, pentru ca apoi să nu fie rănită. Cineva o făcuse să sufere, Harry era sigur de asta. Și-ar fi dorit să se răzbune pe acel cineva care fusese atât de insensibil încât să rănească o femeie ca ea. I se părea totuși ciudat că devenise atât de protector față de ea și atât de irascibil la ideea că cineva îi făcuse rău. Oare era din cauză că îi salvase viața? Era doar o formă de recunoștință, sau era ceva mai mult de atât? Avea sentimentul că era cu mult mai mult de atât, deși nu înțelegea de ce.

Josie citise cu atenție instrucțiunile, iar acum se apuca de treabă. Amesteca repede cu o spatulă de plastic conținutul tuburilor și îl privea pe Harry, neștiind de unde să înceapă și unde să termine.

Îi înfășură un prosop în jurul umerilor și își pregăti un pieptene. Își trecu mâinile prin părul lui subțire și mătăsos. Atingerea i se păru extraordinar de senzuală. El închise ochii și gemu încet.

– Te doare? întrebă Josie îngrijorată. Se purtase foarte delicat cu el de teamă să nu-l doară locul unde fusese lovit cu atâta cruzime.

– Nu mă doare. E minunat…

Inima ei bătea să-i spargă pieptul. El continuă:

– Îmi place când cineva se joacă în părul meu.

– Și mie. E o senzație foarte plăcută.

Trebuia să termine cât mai repede treaba asta, căci lucrurile începeau să se complice.

Despărți câteva șuvițe și începu să aplice vopseaua. În câteva minute treaba era gata, dar Harry regreta asta. Îi plăcuse senzația degetelor ei lungi și subțiri plimbându-se prin părul lui. Îi plăcuse, de asemenea, să o știe atât de aproape și să-i simtă mirosul. Mirosea a căpșuni, de la spumantul de baie pe care îl folosise și el.

Căpșuni… Știa că de acum înainte va asocia întotdeauna mirosul de căpșuni cu Josie Reilly.

Deschise ochii și o privi.

– Trebuie să stai așa un sfert de oră, îl anunță ea. Vrei un suc între timp?

– Da, mulțumesc.

Josie scoase două sticle de cola din frigider și pregăti prăjiturile aduse de mama ei.

– Ar trebui să mă angajez la un salon de coafură, spuse ea zâmbind. Constat că îmi place să fac asta.

– Sigur. Iar pudelul tău și cu mine ți-am putea de referințe…

Josie luă o înghițitură de suc. Se simțea tulburată ori de câte ori Harry o privea ca acum. Chiar și așa, cu vopseaua pe cap, era foarte sexy.

– Ei și-acum, spuse bărbatul, povestește-mi cum te distrezi atunci când nu vopsești căței.

Era clar că intenționa să afle cât mai multe lucruri despre ea, căutând s-o cunoască mai bine. Josie se simți oarecum flatată și se gândi ce ar fi putut spune, ca să pară cât de cât interesant.

– Citesc, mă plimb pe plajă, construiesc castele de nisip… o dată, chiar am câștigat un concurs de castele de nisip. Ce mai fac?… A, mă uit la filme. Ador filmele, chiar și cele de groază, de la miezul nopții. Numai că în ultimul timp am lucrat până noaptea târziu și le-am cam ratat.

Ar fi vrut să-i pună și ea aceeași întrebare – ce-i plăcea să facă în timpul liber – dar se abținu, pentru că oricum nu-și putea aduce aminte.

Harry își termină sucul și prăjiturile, își încrucișă brațele la piept și continuă interogatoriul.

– Și ce planuri ai pentru bar?

Josie se lansă în explicații amănunțite, preț de multe minute.

– Nu e urât nici așa, spuse ea, dar nu i-ar strica o cosmetizare. N-a mai fost renovat de mult. Pe dinafară vopseaua se cojește, iar înăuntru e cam afumată și murdară. Aș vrea să zugrăvesc și să decorez pereții interiori cu fotografii înrămate. Clienții fideli ai barului au strâns de-a lungul timpului tot felul de poze de la evenimente care au

avut loc chiar aici, la bar. M-am gândit că vor da un aer de istorie și comunitate solidă. Lui Skip îi va plăcea la nebunie.

Făcu o pauză și apoi continuă:

– Mai sunt și multe alte reparații de făcut… Acoperișul, ușa de la intrare, poarta… Apoi aș vrea să rașchetez și să lustruiesc podeaua… Ce mai, sunt o mulțime de lucruri de făcut.

– Și toate astea vrei să le faci singură? Și, între timp, să mai lucrezi și la calculator?

– D, știu, știu… Întotdeauna am tendința să mă autodepășesc, dar nu știu dacă și de data aceasta voi reuși, spuse ea privindu-l cu tristețe.

El se întinse și o luă de mână.

– Uite ce e, tu m-ai ajutat pe mine, acum e rândul meu. Îți promit că vom realiza împreună tot ce ți-ai propus.

Simți un nod în stomac. Nu știa ce să spună, așa că schimbă subiectul. Spuse, uitându-se la ceas:

– Cred că a sosit timpul să-ți vedem noua înfățișare.

Se apropie de chiuvetă și dădu drumul la apă, testând-o. Îl ajută pe Harry să se așeze cu capul pe

marginea chiuvetei. El închise ochii și se lăsă purtat de val. Dintr-o dată, faptul că stătea acolo liniștit în timp ce ea îi spăla cu mișcări delicate părul, i se păru de o imensă intimitate, periculos de erotic. Josie îi masă ușor șamponul pe păr, bucurându-se fără să-și dea seama că avea ocazia să-l mângâie. Îi clăti apoi părul, până când apa deveni limpede. S-ar fi putut opri, dar n-o făcu.

Harry deschise ochii și o privi fix. Pentru o clipă se priviră, iar Josie avu sentimentul că în ochii lui vedea un suflet care se potrivea perfect cu al ei. Singuratic și plin de dor. Dar oare era adevărat? John Harriman, râvnitul american, să fi fost un singuratic și să fi tânjit după afecțiune și dragoste? Probabil că imaginația ei o luase razna.

– Gata, anunță ea și apoi opri apa. Mâinile îi tremurau.

Harry se ridică și își șterse părul cu un prosop. Se uscă repede cu foehnul și apoi să privi în oglindă. Părul lui castaniu era acum galben-auriu. Arăta foarte bine, chiar mai bine decât înainte. Inima lui Josie aproape că se oprise în loc.

– Da, e prefect, spuse el. Mulțumesc.

– Să-ți fie de bine, răspunse ea șoptit.

Se priviră în tăcere. Harry avea sentimentul că ceva ciudat se petrecea de fiecare dată când privea în ochii lui Josie. Sentimentul acesta nu-i era familiar, dar îi dădea o stare de bine. Și se părea că nu numai lui. Felul cum i se îmbujorau obrajii și cum respira accelerat, îl făceau să creadă că și ea simțea la fel.

Apoi, dintr-o dată, ea își întoarse privirea și începu să strângă prin cameră. Încerca să nege sau să ignore ceea ce se întâmpla între ei. Sau poate era foarte speriată?

– Mă duc în biroul lui Skip, anunță Josie. Mai am câteva ore până se deschise barul. Tu stai și odihnește-te. De mâine, dacă te simți în stare, poți începe lucrul.

– E-n regulă.

Nu prea îi plăcea ideea de a pierde timpul degeaba, dar simțea totuși nevoia să se odihnească. Îl durea foarte tare capul, de parcă cineva îl lovise cu un ciocan..

– Ne vedem mai târziu, strigă Josie și ieși pe ușă, evitându-i privirea.

Harry se întinse pe pat și își îndreptă atenția spre articolele din ziar. Vroia să afle totul despre viața lui anterioară. Însă gândul îi zbura mereu la Josie.

Capitolul 6

„Căutarea magnatului american John Harriman a luat sfârșit noaptea trecută“, anunță reporterul pe micul ecran al televizorului de la bar.

– O, ce trist! spuse Becky în timp ce aducea niște pahare goale. Probabil că s-a înecat în apele oceanului.

Josie privea și ea imaginea lui John Harriman, în timp de trebăluia prin bar. Imaginile sosirii magnatului pe aeroportul local fuseseră difuzate de zeci de ori în ultimele zile. Revăzu mulțimea de femei adunate acolo și, dacă până acum nu înțelesese euforia lor, acum o înțelegea. Era conștientă că în scurt timp putea să devină și ea la fel de ahtiată după el. Tipul era deosebit de simpatic și de sexy.

Se retrase în bucătărie, dorind să stea cât mai departe de imaginea lui. Îi dusese niște mâncare de la bar în jurul prânzului, dar de atunci nu-l mai văzuse și nu intenționa să-l mai viziteze până la sfârșitul zilei. Îl găsise îngropat între ziare, citind și recitind articolele despre el însuși. Era evident că încerca din răsputeri să-și recapete memoria. Probabil că era nerăbdător să-și reînceapă viața lui normală, de dinaintea accidentului. Și de ce n-ar fi fost?

Josie se îndreptă spre chiuveta dublă a barului și începu să spele vasele murdare, gândindu-se la problemele ei și analizându-și situația. Era o femeie de douăzeci și cinci de ani, normală și sănătoasă. Era firesc să aibă și ea nevoile ei, dictate de hormoni. În plus, trecuse mai mult de un an de când sărutase ultima oară un bărbat. Simțea acut lipsa sexului și îi ducea dorul. Avea nevoie de un bărbat. Și, întâmplător, Harry se afla chiar lângă ea, în micuțul ei apartament, fiind pe deasupra și extraordinar de fermecător și de sexy. Era clar, se afla într-o mare încurcătură. Și nu găsea nici o soluție.

Seara, când Josie își termină treaba, îl găsi pe Harry tot între ziare. Citea concentrat la lumina unei veioze. Chipul i se lumină când o văzu.

– Hei, ce mai faci? Pari frântă de oboseală.

Așa se și simțea, de altfel. Picioarele o dureau cumplit, mirosea toată a fum și mâncare, iar machiajul ei arăta groaznic. Era deja trecut de unu noaptea. Însă numai privindu-l pe Harry, simți că inima începe să-i bată cu putere și revine la viață. Stătea pe fotoliu, cu bustul lui bronzat și puternic dezgolit și o privea cu ochii lui ademenitori. Era incredibil cât de cuceritor putea fi chiar și la nici douăzeci și patru de ore de la tragicul accident.

– Credeam că te găsesc dormind, îngăimă Josie.

– M-am trezit special pentru tine.

– Nu trebuia să faci asta. Ai nevoie de odihnă.

Josie se îndreptă spre dulap și își luă o jachetă.

– Ias la o plimbare, anunță ea.

– Te superi dacă te însoțesc? Mă simt mult mai bine și nu mai suport să zac atâta.

– Bine, cum vrei tu.

Harry o luă de umeri și ieșiră împreună. Atingerea lui, chiar și prin jachetă, o făcu să se

înfioare, dar își impuse să creadă că nu însemna nimic, cel puțin nimic special. Înaintară în liniște spre plajă. Harry își retrase mâna de pe umerii ei și, fără să înțeleagă de ce, Josie se simți oarecum abandonată.

– Îmi place să mă plimb pe plajă după ce stau toată ziua închisă în bar, spuse ea pentru a sparge tăcerea.

Dar el nu răspunse. Probabil că se gândea la noaptea precedentă, când îl găsise aici, pe plajă mai mult mort decât viu. Oare ce s-ar fi întâmplat dacă nu ajungea la momentul potrivit? Gândul o făcu să se cutremure. În situații normale, obișnuite, probabil că viețile lor nu s-ar fi intersectat niciodată.

Se priviră în întunericul nopții. Josie rupse din nou tăcerea și spuse încet:

– Iubesc plaja asta. Este locul în care am crescut. Știi, noi nu am locuit dintotdeauna cu Skip. Eu și mama am locuit singure până când am avut opt ani.

– Dar ce s-a întâmplat cu tatăl tău? întrebă Harry.

Se plimbau încet, unul lângă altul, în noaptea călduță și umedă, ca majoritatea nopților din Florida. Numai că Josie își amintea și de nopți mai reci, mai triste, când ea și mama ei abia aveau ce mânca.

– Tata nu a fost niciodată lângă noi, răspunse ea cu tristețe. Îl cunosc, l-am văzut de câteva ori, însă niciodată nu l-am considerat tatăl meu.

Ridică din umeri, dorind să alunge sentimentele sumbre care o copleșeau.

– Familia lui n-a acceptat-o niciodată pe mama. Aveau o situație destul de bună și nu erau de acord ca unicul lor fiu să se căsătorească, cel puțin nu cu o femeie simplă ca mama.

– Și ce s-a întâmplat?

– El s-a săturat de discuții și s-a întors la familia și la studiile lui. Mama nu i-a cerut niciodată ajutorul, chiar dacă de multe ori abia ne puteam duce zilele. Dar era prea mândră. Cât despre el, nu s-a oferit niciodată să ne ajute. De foarte mulți ani, n-am mai auzit nimic despre el. Oricum, tatăl meu este Skip, eu așa consider. Ba mai mult decât atât, m-a și adoptat.

Se simțea puțin jenată că îi povestise atât de mult despre ea și familia ei. Schimbă subiectul:

– Uite, în locul acela te-am găsit, spuse indicând un punct la malul oceanului.

Însă Harry era concentrat asupra profilului ei, nu asupra locului unde și-ar fi putut găsi sfârșitul. Nu mai avea nici o urmă de machiaj, dar arăta foarte bine. Părea mai tânără decât era de fapt și, paradoxal, părea în același timp fragilă, dar puternică. Acum știa unde își avea rădăcinile tăria ei de caracter: în copilăria tristă și plină de griji, care o călise, făcând-o dură în exterior, dar vulnerabilă în interior. Își dorea atât de mult s-o cunoască mai bine, să pătrundă în carapacea ei…

– Păcat că tatăl tău n-a vrut să te cunoască mai bine. Nici nu știe ce a pierdut…

Josie se întoarse și-l privi. Erau atât de aproape, încât își puteau auzi respirația, pe fundalul valurilor. Harry simți o nevoie acută s-o sărute. Își dorea cu ardoare să-i guste buzele, să-i simtă trupul lipit de al lui. Iar pentru asta n-ar fi trebuit să facă decât un mic pas. Însă bunul simț și

autodisciplina îl împiedicau să facă asta. Și, în plus, pe moment era destul de confuz și trebuia să se concentreze mai ales asupra refacerii vieții personale și a recăpătării memoriei. Poate că nu era cazul să se complice.

– Și ai de gând să o lași pe mama ta să te prezinte veterinarului din Fort Lauderdale? întrebă Harry, suprinzându-se chiar și pe el. Deși nu intenționase să pună o astfel de întrebare, dorea totuși să afle răspunsul.

Josie păru încurcată și răspunse scurt:

– Nu.

Se simțea destul de ciudat că ajunsese să discute cu el despre viața ei amoroasă. Adăugă câteva explicații.

– Știi, e destul de jenant, dar mama încearcă mereu să mă prezinte unor diverși tipi. Dacă ea a întâlnit dragostea adevărată alături de Skip, consideră că fiecare trebuie să caute și să găsească dragostea adevărată.

– Și tu nu consideri la fel?

– Nu e obligatoriu ca toți să ne găsim jumătatea perfectă.

– Ce te face să spui asta?

– Nu știu, cred că am devenit puțin cam cinică. Dar, după două logodne rupte e de-nțeles…

– Două?

Părea surprins.

– Da, exact. Am fost logodită de două ori. Și am sărutat destule broaște care, din păcate, nu s-au transformat în prinți.

– Dar poate că n-ai sărutat broasca potrivită.

– Posibil. Sau poate că nu mă prea pricep la bărbați. Mă îndrăgostesc prea repede și prea tare de bărbați nepotriviți. Sunt impulsivă și fac greșeli. Pardon, am făcut greșeli. Încerc să mă schimb.

– Cred că tea autoînvinovățești prea mult.

Josie nu răspunse. Continuară să se plimbe.

– Știi, mama ta are dreptate. Ar trebui să te distrezi mai mult. Ești mult prea tânără și prea drăguță ca să te închizi în casă din cauza unor tâmpiți care n-au fost în stare să recunoască un diamant atunci când l-au avut în mână.

Josie simți un nod în gât. Harry era foarte dulce, însă conversația devenise mult prea serioasă și ajunsese mult prea departe.

De câte ori se afla în compania lui, simțea o ciudată, dar senzuală energie pulsând în interiorul ei. Însă nu știa ce era, sau cum o putea opri.

Îl privi și spuse pe nerăsuflate:

– Gata, nu te mai comporta ca mama. O iubesc nespus, dar una singură îmi este de-ajuns.

Harry se opri în fața ei, privind-o cu ochii lui negri și flămânzi. S-ar fi putut îndrăgosti de el atât de ușor… Însă nu putea să riște din nou să se îndrăgostească de un bărbat nepotrivit. Trebuia să se bazeze numai pe rațiune, în nici un caz pe sentimente.

– Ești atât de frumoasă, spuse el blând. Și atât de sexy… În plus, ai un caracter frumos și o inimă mare. Nu e exclus să fac o adevărată pasiune pentru tine, Josie Reilly!

Ochii ei mari și expresivi, în care se puteau citi mereu trăirile interioare, afișară pe rând stupoare, nervozitate, și chiar… speranță.

– Nu spune asta, șopti ea. Te rog, nu mai spune…

– De ce nu? întrebă Harry, privind-o fix. Lumina lunii crease deasupra lor o aură intimă. Se aflau la

doar câțiva centimetri depărtare unul de altul. Respirația ei era neregulată, în timp ce a lui aproape se oprise. Între ei se crease un câmp electric. Harry se simțea puternic atras de femeia din fața lui. Atunci când era cu ea, simțea că în adâncul sufletului său se umple un locușor care fusese mult timp gol.

– N-ar trebui să ne simțim atrași unul de altul, bâigui Josie.

De ce?… Se opri, dându-și seama că ea recunoscuse un lucru important. Așadar, și tu te simți atrasă de mine…

Nu se putu abține și zâmbi. Ea se îmbujoră și spuse:

– Nu fi rău!

– Nu sunt rău, sunt doar fericit.

Își dorea tare mult s-o sărute și asta și avea de gând să facă. Oricum, autocontrolul și stăpânirea de sine se risipiră în lumina lunii și în briza oceanului.

Josie îi remarcă intențiile. Se gândi că nu l-ar fi putut împiedica. Devenise dintr-o dată mult prea moale. Probabil că asta se datora hormonilor. Făcu totuși o ultimă și disperată încercare:

– Nu putem face asta, spuse ea ținându-și respirația.

– Și, mă rog, de ce nu? Amândoi suntem liberi ca pasările cerului.

Ochii lui negri îi căutară pe ai ei.

– E doar un sărut, Josie, spuse el blând.

„Doar un sărut“… Și-ar fi dorit cu mult mai mult de-atât. Ar fi vrut să-l împingă jos, pe nisipul moale și fin și să facă dragoste nebunește cu el. Dar trebuia să lupte să-și învingă aceste porniri. Ar fi fost o mare greșeală. Atracția dintre ei nu putea duce la nimic bun. Și cu toate acestea, Josie tânjea după el.

– E o… nebunie, încercă ea din nou. Tu nu ai nevoie de complicații acum, când ar trebui să te concentrezi numai asupra persoanei tale și a trecutului tău.

– Știu, dar nu vezi că între noi e o atracție chimică, organică?

– Va trebui să luptăm, și asta vom face.

Josie se întoarse cu spatele la el, confuză și speriată de atracția pe care o simțea față de acest

bărbat. Se purta irațional. Își dădea seama că Harry era bărbatul nepotrivit care intrase în viața ei într-un moment nepotrivit, și totuși inima ei era de o cu totul altă părere iar creierul refuza să se mai amestece în toată această nebunie.

Porni cu pași repezi de-a lungul plajei. Harry veni după ea.

– Stai, așteaptă-mă!

– Nu.

Se grăbea să ajungă în apartamentul ei, dar fără să-și dea seama, o luase în direcție greșită.

Se întoarseră împreună la Bluefish, fără să-și mai spună nici un cuvânt.

Ajunși în intimitatea apartamentului, Josie declară solemn:

– Trebuie să stăm serios de vorbă.

– Vrei să-mi cer scuze pentru că mi-am dorit cu ardoare să te sărut? întrebă Harry părând sincer și arătând foarte, foarte sexy.

– Nu.

– Vrei să plec?

– Nu, în nici un caz. Hai s-o lăsăm baltă. Sunt foarte obosită.

– Bine. Ar trebuie să te culci.

Harry se simți vinovat că o sâcâise atât, în timp ce ea era pur și simplu epuizată după o zi lungă de muncă. Însă în prezența ei nu mai putea judeca rațional. Știa că trebuia totuși să se controleze, pentru că nu era momentul să se implice atât de profund într-o relație.

Se îndreptă spre canapeaua mică și se așeză.

– N-ai să dormi bine acolo, spuse Josie.

O privi confuz. Care ar fi fost alternativa? S-o lase pe ea pe canapea? Era exclus. Să doarmă împreună în pat, la fel ca noaptea trecută? Bine, dar atunci fusese cu totul altceva.

Situația se schimbase radical în decurs de douăzeci și patru de ore. Amândoi recunoscuseră că erau puternic atrași unul de celălalt și nu era o idee prea bună să doarmă împreună. Cine știe ce s-ar fi putut întâmpla. Lucrurile ar fi scăpat cu siguranță de sub control. Trebuia să fie prudent.

– Canapeaua e foarte bună pentru mine. Treci în pat, spuse el autoritar, fără s-o privească. Ochii ei întunecați, adormiți și sexy îl tulburau nespus. Oare era conștientă de emoțiile pe care i le genera?

Josie intră în baie și închise ușa. După câteva minute, ieși înfășurată în halatul ei roz de baie. Imaginația lui o luase razna. Se întreba ce se ascunde sub materialul acela moale și pufos.

Era rândul lui să meargă la baie. Când reveni în cameră, Josie se afla în pat, acoperită cu pături, iar halatul era așezat pe tăblia patului.

Harry stinse lumina și se lungi pe canapea, încercând să se adapteze la dimensiunile ei.

Adormi surprinzător de repede, dași era convins că nu același lucru i se întâmplase și ei.

* * *

Mâini, Mâini puternice care îl strâng și-l împing. Se întoarce și vede o față întunecată și niște ochi plini de răutate și ură. Dar îi recunoaște. Apoi apă, peste tot numai apă. Înoată la nesfârșit…

– Nu, nu!

Harry se trezi speriat, cu o senzație de neputință și sufocare, dându-și seama că nu se afla în apele oceanului, ci pe canapeaua lui Josie. Ceea

ce îl apăsa era cearșaful cu care era acoperit, iar mâinile acela erau mâinile blânde ale lui Josie, care îl mângâiau liniștitor.

– Harry, trezește-te! Ai avut un coșmar.

Își reveni încet-încet, tremurând și asudând în același timp.

– O, nu, murmură el supărat, încercând să-și amintească fața de pe iaht. Zadarnic. Imaginea dispăruse.

Josie se afla acolo, lângă el.

– Harry, ți-ai amintit ceva?

– Nu. Imaginea a dispărut.

– O, îmi pare rău.

Îl strânse la pieptul ei, fără să-și dea seama că situația putea deveni în orice clipă periculoasă. Harry se trezise de-a binelea și era perfect conștient de apropierea trupului ei. Constată stupefiat că avea o erecție. Doamne, ce se întâmpla cu el? Niciodată nu fusese atât de atras de o femeie, știa asta instinctiv. Dar ea mirosea atât de dulce și de sexy, încât nu se putea abține să n-o dorească. Doamne, cât o dorea!… Se luptă să-și țină pasiunea sub control, dar fără succes.

Îi șopti numele și, în întunericul nopții găsi gura ei flămândă și o gustă. Ea nu se opuse, nici nu și-ar fi dorit asta. De altfel, creierul ei încetase să mai raționeze, iar trupul ei se transformase într-o gelatină caldă și plină de dorințe. În liniștea nopții, o singură inimă se auzea bătând cu putere. Oare era a ei, sau a lui? Sau băteau amândouă la unison?

Limba lui senzuală își făcuse loc în interiorul gurii ei înfometate. Cuprinsă de o pasiune sălbatică, pe care n-o mai simțise până atunci, Josie se prinse strâns cu mâinile de gâtul lui, de teamă să nu-l piardă.

Cu mișcări tandre și pline de dorință, Harry îi mângâie sânii, făcând-o să se arcuiască de plăcere și să-i strige numele. Dar oare știa ce avea să se întâmple? Părea destul de neexperimentată, în ciuda relațiilor ei anterioare.

Harry îngheță, simțindu-se vinovat. Nu putea să profite de ea în felul acesta. Se trase înapoi. În lumina lunii, observă pasiunea și confuzia din ochii ei.

Josie se simți de parcă cineva o împroșca în față cu apă rece. Oare ce se întâmplase cu ea? O luase razna? Ea trebuia doar să-l liniștească pe Harry după coșmarul avut, nimic mai mult. Și când acolo, se aflase la un pas de a face dragoste cu el. Se simțea umilită. În viața ei nu se abandonase atât de curând și atât de complet unui bărbat. Oare ce credea despre ea?

Trebuia să ridice repede barierele și să aibă grijă ca asta să nu se mai întâmple.

– Asta e. Cred că, într-un fel, era inevitabil, nu crezi?

Vocea îi tremura și încerca să se liniștească.

– Amândoi ne-am dorit să vedem cum ar fi să ne sărutăm, așa că acum ne-am satisfăcut curiozitatea nu-i așa?

– Josie…

– Nu vreau să mai discutăm despre asta. N-ar fi trebuit să mă săruți.

– Bine, dar ai răspuns…

Tăcere. El avea dreptate. Josie și-ar fi dorit să dea vina pe el, să-și verse supărarea pe el, însă n-ar fi fost cinstit. Datorită lui, situația nu scăpase de sub control.

– A fost un accident, admise ea. O aberație.

– O aberație?

– Hai să uităm totul.

Trebuia să uite cum era să fie sărutată de Harry. Era foarte furioasă că dăduse dovadă de atâta slăbiciune.

Traversă camera și se cuibări sub pături, în patul ei. Se foi mult timp, simțindu-se frustrată și neîmplinită. Sfârcurile sânilor o dureau și o ardeau,

Adormi într-un târziu, epuizată din cauza atâtor trăiri puternice și istovitoare.

Când se trezi, ploua, iar Harry dispăruse.

Capitolul 7

Josie se dădu repede jos din pat și își puse halatul.

– Harry! striga ea încet, în timp ce inima îi bătea să-i spargă pieptul.

Lumina cenușie pătrundea timid prin storuri, iar sunetul trist al ploii răsuna în toată camera. Harry nu era nicăieri. Oare fusese numai rodul imaginației sale? Sau un vis frumos? Trăise oare treizeci și șase de ore într-un vis lung și plin de pasiune?

Ziarele strânse într-un colț al camerei, precum și geanta cu hainele lui îi infirmară bănuielile. Ultimele treizeci și șase de ore fuseseră reale, mai mult decât reale. Era șocată de cât de ușurată se

simțea conștientizând că nu fusese doar un vis. Dar oare unde dispăruse acum? Dacă se supărase și plecase? Dacă lovitura de la cap fusese mai puternică decât crezuse și acum o luase razna?

Observă că în colțul camerei cineva așezase ligheanul chiar sub picăturile care se prelingeau încet din tavan. Auzi zgomot de pași în pod.

Ieși pe ușă și urcă repede treptele ce duceau într-acolo. Lumina zilei mohorâte pătrundea prin ferestrele rotunde dezvăluind cutiile de scule și diversele nimicuri depozitate aici și acoperite de un strat gros de praf.

Respirând greu din cauză că urcase în fugă scările, Josie privi de jur-împrejur, ascultând cu atenție. Oare doar i se păruse că auzise zgomot de pași?

Nu-i plăcea deloc să vină aici, în pod. Încă de mic copil se temuse de locul acesta, cu atât mai mult cu cât Skip îi spusese că este bântuit de fantome.

Scoase un țipăt scurt și ascuțit când Harry își făcu apariția din spatele unui morman de cutii.

– Bună dimineața! spuse el cu un zâmbet adorabil.

Farmecul lui masculin o izbi în forță. Un fior plăcut o străbătu din cap până-n picioare, aducându-i aminte de minunatul sărut pe care și-l dăduseră în miez de noapte. Ar fi vrut să-l sărute din nou. Doamne, cât de păcătoasă putea fi!

– Ce faci aici? întreabă ea confuză. Respirația nu-i revenise încă la normal, cu atât mai mult cu cât acum i se părea și mai atrăgător și mult mai sexy.

– N-am mai putut să dorm, așa că m-am gândit să fac ceva folositor, răspunse el cu un aer nevinovat. Așa că am urcat aici, să văd pe unde se prelinge apa. S-a întâmplat ceva!

– A, nu, Doar că nu știam unde ai dispărut.

–Păi, dormeai așa de frumos, încât n-am vrut să te trezesc, spuse Harry dulce, în timp ce se apropia de ea. Ți-ai făcut griji pentru mine, Josie?

Se simți puțin jenată.

– Nu… doar mă întrebam unde puteai fi, atâta tot.

Doar nu era să-i spună că se gândea cu groază la clipa când va dispărea din viața ei, întorcându-se la adevărata lui viață. Oricum, asta avea să se întâmple. Era inevitabil. Însă până atunci ea

trebuia să se pregătească sufletește. Destinul îi pregătea o altă ruptură, cu mult mai dureroasă decât toate celelalte.

– Ei bine, acum m-ai găsit.

Josie îi evit privirea și se îndreptă spre locul prin care apa se prelingea prin acoperiș, cercetând cu atenție.

– Va trebui să mă urc pe acoperiș să văd ce se întâmplă, spuse Harry apropiindu-se din nou de ea.

Josie înmărmuri. Harry? Pe acoperiș? Probabil că nu făcuse așa ceva în viața lui.

– Nu e nevoie. Am să chem un meseriaș. Dacă ai să cazi de acolo?

– Dar nu e o clădire cu cincizeci de etaje. Și-n plus, acoperișul nu e chiar atât de abrupt. Stai liniștită, mă descurc.

Se simți din nou ca o prostuță. Harry avea dreptate – Bluefish nu era Empire State Building.

– Ești sigur că vrei să faci asta?

– Foarte sigur. Constat că îmi place foarte mult să muncesc, folosindu-mi mâinile.

Josie își simți gura uscată și sfârcurile întărite. Știa bine ce putea el să facă folosind acele mâini magice.

– Înainte să mă urc aici, am făcut o plimbare pe-afară. Am văzut și scândurile despre care spuneai că nu stau la locul lor. De îndată ce se oprește ploaia, am să le repar.

Își desfăcu tacticos centura cu scule din jurul coapselor, făcând-o pe Josie să-l privească fix.

– Te-ai plimbat prin ploaie, vrei să spui?

– De ce nu? Îmi place ploaia. Nu știu cum mi-am dat seama de asta, dar așa este.

Zâmbi cuceritor și o prinse de mână.

– Vino aici.

Se așezară amândoi pe o cutie, unul lângă altul, periculos de aproape.

– Acum închide ochii și ascultă.

Picăturile de ploaie cădeau neîncetat pe acoperișul de deasupra lor. Josie nu mai știa ce să creadă. Cum un bărbat atât de special și de sofisticat ca John Harriman putea fi încântat de un lucru atât de banal, cum era zgomotul produs de o ploaie matinală? Doamne, bărbatul ăsta era atât de dulce, atât de bun și atât de sensibil… Nu se așteptase la asta de la marele magnat. Îl plăcea din ce în ce mai mult.

– Auzi? șopti el.

– Ce să aud?

– Ploaia, ce altceva?

Josie deschise ochii. El o privea amuzat.

– Nu știu de ce, dar mă așteptam să spui ceva mai profund, zise ea puțin dezamăgită.

– Păi, pot să spun, dacă vrei.

– A, nu. Mai bine lasă.

Însă Harry o ignoră și spuse încet:

– Ai cele mai frumoase și mai senzuale buze pe care le-am văzut vreodată. Aș vrea să te sărut din nou. Încerc să rezist tentației. Dar e foarte greu. Știu că ar trebui să uit sărutul nostru, dar nu pot. Tu poți Josie?

Nu intenționase să se apropie de el. Nu știa cum, dar distanța dintre ei se micșora din ce în ce mai alarmant. Nici n-o mai interesa dacă era bine sau nu, oricum avea de gând să-l sărute din nou, aici și acum. Fără a se gândi la consecințe, își dărui buzele gurii lui înfometate. Scoase un geamăt surd, plin de pasiune, care îl înnebuni pe Harry.

Josie se simțea perfect în brațele lui, de parcă fusese făcută să se adăpostească acolo. Cât despre el, dorința îi accelerase pulsul.

De unde găsise putere să se desprindă din dulcea îmbrățișare, Harry habar n-avea. Cert este că o făcuse, în ciuda dorinței lui. Însă nu dorea s-o sperie din nou.

– Harry! gâfâi Josie. O, Harry!…

Se agață de el, tremurând de dorință și-i oferi din nou buzele spre a fi sărutate și dezmierdate. Tentația era mult prea mare ca să-i poată rezista. Numai că de data asta n-avea să se mai oprească prea curând.

Acum era convins că și ea îl dorea la fel de mult ca el. Noaptea trecută nu fusese nicidecum o aberație sau un accident. Fusese mai mult decât reală, adevărată și corectă. Trebuia să se întâmple. Dorința și pasiunea își cereau drepturile. Ar fi vrut să facă dragoste cu ea chiar în clipa aceea, exprimându- și astfel iubirea ce se înfiripa dureros în el.

– Josie, draga mea, unde ești? Întrebă o voce. O, Dumnezeule!…

Josie aproape se prăbuși când Harry o eliberă din strânsoarea brațelor sale. Se întoarse confuză și privi spre locul de unde se auzise vocea.

– Mamă, murmură ea aproape neauzit.

Capitolul 8

Josie se ridică în picioare.

– Mamă, ce e cu tine aici?

Șoapta aceea gâtuită și tremurată nici nu părea a fi vocea ei. Picioarele abia o susțineau, oasele parcă i se înmuiaseră. Inima îi bătea nebunește, iar mintea îi era tulbure. Cum putea oare Harry să-i facă așa ceva? O făcea să se simtă în stare de imponderabilitate, să ignore legile gravitației, să plutească deasupra lumii întregi, fără s-o mai intereseze nimeni și nimic, în afară de persoana lui. Uneori își dorea ca el să dispară, să n-o mai tenteze, să n-o mai facă să-l dorească. Și totuși, ultimul lucru pe care și-l dorea era ca el să dispară. O, Doamne, ce se întâmpla cu ea?

Lark stătea acolo și o privea cu o curiozitate combinată cu plăcere.

– Draga mea, n-ai de gând să mă prezinți prietenului tău? întrebă ea amuzată.

Josie înghiți cu greu. Dar oricum știa că, mai devreme sau mai târziu, trebuie să facă prezentările. Numai că situația aceasta era puțin cam ridicolă. Ea se afla în pod, în halatul de baie, sărutând cu pasiune un bărbat despre care mamei ei nu-i pomenise niciodată nimic.

– El este… Harry. Este prietenul care mă va ajuta temporar cu renovarea barului. Harry, ea este mama mea, Lark Reilly.

Harry se ridicase și venise lângă ea. Își pusese chiar și ochelarii cu rame metalice. Zâmbea prietenos, în timp ce Lark zâmbea cu subînțeles. Nu dădea semne că l-ar recunoaște de undeva.

– Încântat de cunoștință, doamnă Reilly, spuse bărbatul apropiindu-se și întinzând mâna.

Acum îmi dau seama de la cine a moștenit Josie frumusețea ei izbitoare.

– Serios? Mulțumesc, răspunse femeia scuturând energic mâna noii sale cunoștințe.

Pulsul lui Josie se accelerase privind manierele elegante ale iubitului său. Se simțea foarte confuză, însă tot ce știa cu siguranță era că tânjea după mângâierile și sărutările lui.

– Mamă, ce-i cu tine aici? întrebă Josie din nou.

– Am trecut să-ți amintesc de bazar, spuse Lark. Dar se pare că nu mai e nevoie.

Josie uitase complet de bazarul la care urma să-i fie prezentat fiul lui Emmie Scott. Dar mama ei nu uitase și acum părea să spună din priviri: „Să nu dai cioara din mână pe vrabia de pe gard!“

– Cum vi se pare aici, în Crystal Key? întreabă Lark.

– E minunat. Îmi place la nebunie.

– Mă bucur. Și aș vrea să vă mulțumesc anticipat pentru ajutorul pe care ni-l veți da la reamenajarea barului. Sunt convinsă că ne vom înțelege de minune. Oricum, văd că deja v-ați acomodat cu barul. Și cu fiica mea… spuse Lark puțin ironic.

Îi privea pe amândoi și aștepta parcă să-i dea cineva niște explicații.

– Mamă, aș vrea să stăm puțin de vorbă jos, în apartament.

Josie vroia să clarifice lucrurile cu mama ei, înainte ca situația să devină prea jenantă. Fără să aștepte încuviințarea ei, o conduse în jos pe scări.

De îndată ce se aflară singure, în intimitatea apartamentului, Josie spuse pe nerăsuflate:

– Mamă, știu la ce te gândești, dar să știi că nu e ceea ce pare. Eu și Harry suntem doar prieteni.

Însă Lark părea că nici n-o auzise.

– Îmi place foarte mult tânărul ăsta, draga mea. E tare dulce.

– Mamă, tu nu m-ai auzit.

– Ba da, te-am auzit, răspunse doamna Reilly zâmbind.

– Să știi să sărutul acela n-a însemnat nimic. A fost o prostie. Eu și Harry nu suntem făcuți unul pentru celălalt.

– Dar cum de ți-ai dat deja seama? Tot așa spuneam și eu când l-am cunoscut pe Skip, și uite unde am ajuns.

– Da, dar noi nu vom ajunge niciodată aici.

„Din păcate“, își spuseea în gând.

– Draga mea, și eu eram decepționată, înainte de a-l cunoaște pe Skip. Și tu ești acum dezamăgită

și ți-ai pierdut interesul pentru dragoste. Tocmai de aceea îmi fac atâtea griji pentru tine. Știu că la ora asta nu vrei să acorzi nici o șansă dragostei. Te-ai ascuns în spatele unui parapet, construit cu multă grijă.

– Mamă, n-am construit nici un parapet, negă Josie, deși știa că mama ei avea perfectă dreptate.

Într-adevăr, se temea de o nouă relație cu un bărbat, deși și-ar fi dorit ca asta să se întâmple. Însă era o prostie să se gândească și să spere la o relație cu cel mai râvnit burlac al Americii, ea, o tânără simplă dintr-un mic orășel uitat de lume. Era o legătură imposibilă. O mulțime de femei frumoase și sofisticate încercaseră să pună mâna pe John Harriman, dar eșuaseră. Așadar, ea n-ar fi avut nici cea mai mică șansă.

În curând, el avea să își recapete memoria și să se întoarcă la viața lui luxoasă, iar ea va rămâne cu inima zdrobită. Nu, așa ceva nu trebuia să se întâmple. Trebuia să țină totul sub control, înainte să fie prea târziu, trebuia să reziste tentației.

O oră mai târziu, Josie se afla în bar, în compania lui Harry. Își făcuse un duș și se

schimbase într-un tricou ce avea imprimat numele barului și o pereche de blugi scurți. Lark plecase la bazarul de la biserică, iar Harry se ocupa cu diverse reparații în interiorul barului, de vreme ce afară încă ploua.

Josie pregăti cafeaua și câteva gogoși pe care le cumpărase în fugă de la gogoșerie. Le așeză cu grijă pe tejgheaua lustruită a barului. Fusese primul lucru pe care îl reparase, încă de săptămâna trecută. Angajase niște profesioniști, pentru ca treaba să iasă prefect. Și așa și ieșise. Își dorise asta pentru că tejgheaua era punctul central și cel mai important din bar și trebuia să arate bine. Din fericire, nu trebuia să-și facă griji pentru mese și scaune. Skip le înlocuise cu puțin timp în urmă și erau încă în perfectă stare.

Harry trebăluia liniștit, fără să scoată vreo vorbă sau să-i arunce vreo privire. Și el era confuz. Aflase din ziare că fusese implicat de-a lungul timpului în tot felul de relații amoroase. Ba chiar văzuse și pozele unora dintre așa-zisele iubite ale sale. Cu

toate acestea, inima îi spunea că nu simțise niciodată ceea ce simțea acum pentru Josie. Era ceva cu totul și cu totul special.

– Știi, n-aș vrea ca atunci când deschidem barul și vin clienți să mai lucrăm, spuse Josie rupând tăcerea. Asta înseamnă că nu avem decât câteva ore de lucru, în fiecare dimineață. Nu știu dacă vom reuși să facem tot ce ne-am propus.

– Împreună vom reuși, te asigur, zise Harry, accentuând primul cuvânt.

O luă tandru de mână, însă ea se trase repede înapoi.

– Josie, spuse el încet, dar nu primi nici un răspuns. Josie!

În cele din urmă, ea ridică ochii și-l privi fix. Numai că de data aceasta privirea ei nu mai lăsa să se vadă nimic din ceea ce gândea sau simțea. Tot ce putea vedea în ochii aceia frumoși și expresivi era un mare gol.

– Cât mai ai de gând să te prefaci că nu-ți pasă de ce s-a întâmplat între noi în pod? întrebă Harry cu blândețe.

– Dar nu pot spune că nu-mi pasă. Trebuie să recunosc, spuse ea încet, că a fost foarte plăcut sărutul tău. Însă aș vrea să nu depășim statutul de prieteni, să știi.

– Bine, dar spune-mi te rog, așa te porți cu prietenii tăi? Te săruți cu ei în pod?

– În fiecare zi, sosi răspunsul ironic.

Ce putea să răspundă la o astfel de întrebare? Oricum, se vedea clar că Harry n-o credea. Dar ce putea să-i spună? Că niciodată în viața ei n-o tulburase într-atât un sărut și câteva mângâieri? Că niciodată nu fusese atât de tentată de un bărbat, deși cunoscuse destui?

– Aha, deci în fiecare zi faci asta, repetă el sceptic.

– Da, și de două ori duminica, adăugă Josie.

– Ce păcat că azi nu e duminică.

Acum o tachina, însă ea nu reacționă în nici un fel.

După un timp, Josie concluzionă:

– Uite ce e. Nici unul dintre noi nu are nevoie în prezent de complicații. Așa că ar trebuie să ne

mulțumim cu o relație de amiciție. Și aș aprecia teribil dacă ai coopera în sensul ăsta, fără să complici mai rău lucrurile. Să ne concentrăm amândoi asupra a ceea ce avem de făcut, cu adevărat important.

Harry nici nu știa cum să interpreteze cuvintele ei. Ceea ce știa cu siguranță era că n-avea de gând să se dea bătut. Dar ea nu trebuia să știe asta.

– Bine, bine, rămânem prieteni. Și atât.

Își scuturară amical mâinile.

Ușa barului se deschise, lăsând să pătrundă în interiorul semiobscur o rază de lumină.

– Becky, bine-ai venit! O întâmpină Josie pe colega ei. Se bucura s-o vadă, deși nu știa de ce venise atât de devreme.

Oricum, era mai bine așa, Nu mai vroia să rămână singură cu Harry nici măcar o clipă. Se temea de ceea ce ar fi putut să se întâmple!

– Bună, spuse Becky apropiindu-se de tejghea. Meg și Freddi trebuie să sosească și ei dintr-o clipă în alta.

Se referea la bucătăreasă și la barman:

– Bună, eu sunt Becky Purdue, se adresă ea lui Harry, întinzând prietenește mâna.

Josie făcu prezentările:

– Becky, el este Harry.

Pe moment, se temu ca nu cumva Becky – mare admiratoare a lui John Harriman – să nu-l recunoască sau să facă vreo legătură. Însă răsuflă ușurată când văzu că totul era în ordine.

– Harry e un amic venit să mă ajute la renovarea barului, explică Josie.

– Păi era și timpul să primești și tu ceva ajutoare. Tocmai de aceea am venit și eu mai devreme. Și din același motiv vor veni și Meg și Freddie. Toți vrem să te ajutăm.

Josie era atât de impresionată, încât aproape că-i dădură lacrimile.

– O, Becky, nici n-aș fi îndrăznit să vă rog vreodată așa ceva.

– Știu, știu. Dar nici tu nu te poți descurca singură cu toate.

Apoi se adresă lui Harry:

– Ai cunoscut vreodată o persoană mai independentă și mai încăpățânată ca Josie? Care să vrea

să facă totul singură și, culmea, de cele mai multe ori să și reușească?

Harry privi cum Josie se îmbujora. Știa că Becky avea perfectă dreptate. Probabil că o cunoștea destul de bine. În mintea lui însă se întreba de ce nu se baza Josie niciodată pe nimeni altcineva decât pe ea însăși. De ce nu avea încredere în oameni? Poate pentru că fusese dezamăgită și părăsită de prea mulți – tatăl ei biologic, apoi cei doi logodnici. Oare își imagina că el va fi următorul care o va părăsi, dezamăgind-o din nou?

Gândul acesta îi provocă un disconfort interior. El n-avea de gând s-o dezamăgească și îl deranja să știe că ea asta credea. Poate că se temea ca sentimentele pe care le nutrea pentru ea, din ce în ce mai profunde, să nu dispară ca prin farmec atunci când își va recăpăta memoria și va redeveni faimosul John Harriman. Doamne, cât de mult ar fi vrut să-i spună că se înșela, dar cum putea face asta?

În curând sosiră și ceilalți doi angajați. De fapt, cuvântul nu era tocmai potrivit. Harry constată că

aici, la Bluefish, toți erau prieteni, indiferent de statutul și de poziția lor socială. Era o atmosferă foarte plăcută și de aceea și treaba mergea strună. Vopsitul pereților nu fusese nicidecum o corvoadă pentru nimeni, ci mai degrabă o plăcere.

Harry o cam evitase pe Josie după discuția pe care o avuseseră mai devreme. Îi promisese că vor fi doar amici, și nu avea de gând să-și încalce promisiunea. Chiar dacă asta îl va omorî.

Barul își deschise porțile pentru clienți în jurul prânzului. Reușiseră să vopsească pereții din biroul lui Skip și de pe hol.

La zece minute după deschiderea barului, sună telefonul.

– Meg, e sora ta anunță Josie.

Meg veni la aparat.

– Josie, îmi pare rău, dar fiica mea e bolnavă. Trebuie să plec; spuse ea la sfârșitul convorbirii.

– Nu-ți face griji, Meg. Du-te și ai grijă de fetița ta. Mă ocup eu de grătar astăzi, spuse Josie.

– Îți mulțumesc din suflet.

Meg își strânse repede lucrurile și plecă. Josie dădu câteva telefoane, încercând să găsească o altă

chelneriță pentru ziua aceea, din moment ce ea trebuia să se ocupe de grătar. Însă nu găsi pe nimeni disponibil.

– Becky, îmi pare rău, dar cred că va trebui să te descurci singură în sală.

Harry, care prinsese toată discuția, nu spuse nimic nimănui, dar intră în bucătărie și își puse un șort. Când să iasă, dădu nas în nas cu Josie.

– Ce faci aici? Ce-i cu ținuta asta?

– Păi, mă duc să-i servesc pe clienți, răspunse el simplu. Pentru ce mai există prieteni, dacă nu sunt în stare să te ajute la nevoie?

Josie rămase perplexă. Reuși totuși să bolborosească un „mulțumesc".

Comenzile începuseră să curgă, la fel și clienții. Toată lumea muncea cu spor, nemaiavând timp nici să schimbe vreo vorbă. Iar Harry se descurca de minune.

Josie nici nu-și putea crede ochilor. În ciuda trecutului său, el nu se dădea înapoi de la a lua comenzi, a șterge mesele, sau chiar a spăla podeaua. Toată lumea părea să-l placă, iar el părea că se simte foarte bine în mijlocul personalului și

al clienților. Josie îl urmărea fascinată. Trupul lui bine făcut se unduia printre mese, dând senzația că făcea asta de când se născuse.

– Știi de cine îmi amintește? Întreabă Becky, admirându-l și ea la rândul ei. De John Harriman. Nu crezi că seamănă? Doar că Harry e mult mai dulce. Îmi place tare mult de el. Mă bucur pentru tine, Josie.

– Nu înțeleg ce vrei să spui…

– Ba cred că înțelegi. Am văzut cum te privește…

Josie tresări.

– Serios?

– Da, da. Te soarbe din priviri. Și nici cu tine nu mi-e rușine. Asta mai zic și eu dragoste. Un tip atât de bine își agață un șort de gât de dragul iubitei sale… Ce romantic!…

Josie se apără:

– Mă ajută pentru că și eu i-am făcut o favoare. Încearcă doar să se revanșeze. Și, oricum, nu va sta prea mult pe-aici, așa că n-are rost să mă complic. Nu e practic.

Becky o privi dezaprobator.

– Josie, Josie… Când ai să devii mai puțin, practică și ai să începi să-ți trăiești cu adevărat viața? Abia aștept să vină ziua aceea, spuse ea și se întoarse la treabă.

După orele prânzului, când afluența de clienți mai scăzuse, Harry își găsi un răgaz și intră în bucătărie. Inima lui Josie începu să bată cu putere. Se apucă să spele vasele din chiuvetă de teamă ca nu cumva, neavând ce face cu mâinile, să nu sară de gâtul lui, uitând de rațiune și de discuția din dimineața aceea. De altfel, acum regreta ceea ce spusese și ceea ce propusese. În realitate, nu-și dorea să fie amica lui, ci iubita lui, marea lui iubire, chiar dacă numai pentru câteva zile. Ar fi vrut să-l sărute cu pasiune, să nu se mai dezlipească de el pentru următoarele cinci zile.

– Ți-am pregătit și ție prânzul, spuse ea cât mai rece posibil. E pe tejghea. Du-te și mănâncă.

Dar Harry nu spuse nimic. Începu să așeze vasele spălate de ea.

– Să știi că am găsit, în sfârșit, o chelneriță. Charlotte vine să lucreze pentru restul zilei. Poți să-ți iei liber.

– Bine, dar mai întâi lasă-mă să te ajut cu vasele.

– Nu e nevoie, spuse Josie, simțind nevoia să se întoarcă spre el și să se arunce în brațele lui incredibile. Încă mai simțea pe buze gustul sărutului și buzelor lui. Dar oare ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi urmat sfatul lui Becky și ar fi început să-și trăiască viața cu o intensitate maximă? Dar nu, nu putea face asta. Ce se va întâmpla când el va trebui să plece? Intră în panică.

– Hei, încetează. Nu mai am nevoie de ajutorul tău, strigă ea, fără să-și dea seama ce o apucase.

– Iartă-mă, spuse Harry și plecă.

Ar fi vrut să fugă după el, dar era atât de confuză… Oricum, va trebui să-și ceară scuze pentru ieșirea ei necontrolată.

Capitolul 9

Harry răsfoia ziarele apărute în ziua aceea. Josie le cumpărase pentru el dimineață, când fusese după gogoși. Povestea lui John Harriman nu mai ocupa acum primele pagini ale publicațiilor ci, ca orice știre învechită, se mutase pe paginile de interior.

După ce servise prânzul târziu, Harry ieșise în curtea barului și cojise vopseaua de pe pereții exteriori ai clădirii. Însă o dată ce se lăsase întunericul, se văzuse nevoit să intre în apartament. Iar acum stătea tolănit pe canapea și frunzărea ziarele împrăștiate peste tot în cameră.

Citea cu interes numele unor membri ai personalului său, menționate în articole, dar din

păcate nu recunoștea nici unul dintre ele, Secretara lui se numea. Gloria Brown. Asistentul său personal – mâna lui dreaptă – se numea Jonathan Dooley.

Directorul financiar al corporației Hariman era Marshall Cobb. Directorul executiv al lanțului hotelier era Simon Miller.

Memoria lui rămânea blocată însă, chiar și după citirea acestor nume. Și totuși, trebuia să urgenteze cumva tot acest proces de revenire a memoriei. Trebuia să afle cine atentase la viața lui. Viața lui trebuia să reintre în normal, și asta nu numai pentru el, ci și de dragul lui Josie. Îndată ce-și va recăpăta memoria, va putea să-i demonstreze că sentimentele lui nu s-au schimbat. Și totuși se temea puțin ca nu cumva, o dată reintrat în normal, să i se facă frică de cuvintele „pentru totdeauna“, „veșnic“, „până când moartea ne va despărți“.

Din câte citise despre John Harriman, aflase că acesta nu-și luase niciodată angajamente pe termen lung și nu credea în relații de durată. Însă nu înțelegea de ce.

Ce s-ar întâmpla dacă în momentul revenirii memoriei ar descoperi că sentimentele lui pentru Josie au dispărut, pur și simplu? Gândul acesta îl făcu să se cutremure și-l alungă. Se concentră asupra pozelor din ziare. Imagini disparate îi reveneau acum în minte.

Se plimba pe puntea iahtului. Era foarte târziu. Briza oceanului anunța apropierea unei furtuni. Se auzi o voce joasă, dar gravă în spatele lui.

„– Trebuia să te amesteci tu, nu-i așa? Nu puteai să stai deoparte? De ce-a trebuit să ajungem aici?“

Bubuieli asurzitoare îi răsunau în cap. Încerca să reziste durerii și să vadă fața acelei voci. Închise ochii și se concentră. În agonia aceea, se văzu întorcându-se și privind acei ochi întunecați, plini de ură. Apoi apă. Peste tot numai apă.

Imaginile dispărură complet. Reveni brusc la realitate.

Singurul lucru de care era absolut sigur era că fusese vocea unui bărbat. Dar oare cu ce greșise încât să ajungă cât pe ce să-l coste viața? Bărbatul

acela nu era un criminal plătit. Nu, era cineva destul de apropiat, un membru al personalului său.

Așadar, lista suspecților se redusese considerabil. Rămăseseră pe listă numai trei nume: Jonathan Dooley, Marshall Cobb și Simon Miller, trei asociați ai săi, care se aflau pe iaht în noaptea accidentului.

Clipele prin care trecuse îi lăsaseră o durere profundă de cap și o mare tensiune în tot corpul.

Josie descuie ușa micului apartament cu cheia ei. Îl zări pe Harry așezat pe canapea, ținându-și fruntea cu mâinile și părând dezolat.

Se gândi cu durere în suflet prin câte trecuse în ultimul timp și chinul era departe de a se fi încheiat. Iar la toate prin câte trecea, mai adăuga și ea frustrările și toanele ei.

– Harry?

El nu răspunse și nu ridică nici capul, așa că Josie se apropie speriată și-l atinse tandru pe umăr.

– Harry?, repetă ea mai tare.

El o privi trist, făcându-i loc lângă el, pe canapea.

– Ce-i cu tine aici? E destul de devreme încă…

– N-au fost prea mulți clienți în seara asta, așa că i-am lăsat pe Becky și Freddi să se ocupe de închidere.

Întotdeauna ea era cea care rămânea ultima și închidea barul, însă în seara asta dorul de Harry o făcuse să încalce obiceiurile. Și nu-i părea rău că se întorsese mai devreme, pentru că el părea tare abătut și epuizat. Ceva se întâmplase, vedea asta în expresia lui.

– Te simți bine? întreabă Josie îngrijorată. Ce s-a întâmplat?

– Mi-am amintit câte ceva, spuse el. Nu prea mult, și nu suficient. Revăd imagini din noaptea aceea, văd ochii, dar nu văd fața atacatorului meu. Nu mai suport, aș vrea să știu cine sunt cu adevărat.

Era frustrat și tulburat, iar durerea lui era, într-un fel, și a ei.

Harry continuă, vorbind de parcă îi citise gândurile:

– Urăsc faptul că te rănesc și pe tine, neștiind exact cine sunt și cum sunt cu adevărat. Aș vrea să-ți pot spune că sunt așa cum mă vezi, dar nu sunt perfect convins. Aș vrea să-ți pot promite că nu te voi răni niciodată, dar încă nu pot.

– Știu, suspină Josie.

Oricum, și ea era pesimistă în privința relației lor. Fusese mult prea dezamăgită de toți în ultimul timp pentru a-și mai putea păstra speranța și optimismul.

Harry îi luă o mână între palmele lui puternice. Contactul părea destul de inocent, dar stomacul ei se strânse de emoție.

– Te plac foarte mult, Josie. Și nu cred că asta se va putea schimba vreodată. Îmi plac atât de multe lucruri la tine.

– Ca de exemplu?

Spusese asta fără să se gândească, iar acum era prea târziu ca să retragă cuvintele.

– Îmi place vocea ta, de exemplu, spuse el. Este impunătoare, dar în același timp senzuală. Și mai îmi place că ești atât de frumoasă, iar tu pari că nici

nu realizezi… Îmi place felul în care te porți cu oamenii, suportându-i pe toți așa cum sunt. O idolatrizezi pe mama ta, deși de multe ori te scoate din sărite. Apreciez felul cum m-ai ajutat pe mine, deși eram doar un străin. Ai un suflet mare și bun, Josie.

– Harry, îl întrerupse ea.

– Lasă-mă, n-am terminat încă. Îmi place cum mă simt în preajma ta și am senzația că trăiesc cu adevărat pentru prima oară în viață. Tu mă faci să mă simt într-un fel cu totul special, dar nu știu să-ți explic de ce, pentru că nici eu nu înțeleg. Tot ce știu este că senzațiile pe care le trăiesc alături de tine sunt puternice și foarte importante pentru mine.

Josie îl privi în ochi și văzu acolo o vagă urmă de vulnerabilitate. Era pentru prima oară când el o lăsa să vadă puțin din nesiguranța și confuzia lui. Iar asta n-o făcea decât să se simtă și mai atrasă de el, chiar dacă nu asta era ceea ce-și dorea. Dar era prea târziu. Legătura dintre ei era din ce în ce mai puternică și mai evidentă.

Nici nu-și dăduse seama că lacrimi calde i se prelingeau pe obraji până când Harry nu i le șterse cu blândețe.

– Hei, eu am vrut să te fac să te simți bine, nu să plângi.

– Dar mă simt bine. Și eu te plac, Harry. Te plac foarte mult. Unul dintre motivele pentru care m-am întors mai devreme de la bar în seara asta este că vroiam să-mi cer scuze pentru cum ți-am vorbit în bucătărie. Am fost o nerecunoscătoare și o netrebnică. Dar asta doar din cauză că… mi-e teamă.

El dădu din cap.

– Știu. Și eu simt același lucru.

O mângâie ușor cu degetele pe obraz și pe gât. Ticăitul ceasului răsună în toată camera, iar dinspre bar auzeau acorduri muzicale și voci înfundate. Dar ei se aflau singuri aici, și nimic altceva nu părea să mai conteze.

Pentru o clipă, Josie avu senzația că Harry se apropia de ea, intenționând s-o sărute. Doamne, cât și-ar fi dorit asta… Stomacul i se strânse, capul începu să-i bubuie, tot trupul îi vibra de dorință.

Nu se mai putea controla. Chestia aia cu prietenia fusese o prostie. Cu un asemenea bărbat nu puteai fi prieten, ci numai amantă înfocată.

Dar nici nu-și mai dorea să rămână doar prieteni. Vroia să facă dragoste cu el. Frenetic, cu sălbăticie. Oare ce s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi lăsat în voia simțurilor, a dorinței fierbinți? Ar fi fost minunat!

Se aplecă încet-încet spre el. Mai erau doar câțiva centimetri… Dar Harry se trase înapoi.

– Cred că ai dreptate. E mai bine să rămânem doar prieteni. Să știi că n-am să te forțez și n-am să fac presiuni asupra ta. Deși, trebuie să-ți spun că mi-aș dori tare mult să te sărut măcar… Asta este unul dintre multele lucruri care îmi place teribil la tine – felul cum săruți.

Ochii lui minunați o priveau intens. Fără să-și dea seama, Josie spuse:

– Atunci, sărută-mă!

Harry râse blând.

– Nici eu nu mai știu ce vreau, recunoscu Josie. Sunt foarte confuză.

Obrajii i se îmbujoraseră și ochii îi străluceau. Harry o liniști:

– Uite cum facem, când ai să fii sigură că vrei să ne sărutăm, anunță-mă. Rezolvăm noi cumva…

Cuvintele lui Becky îi răsunau acum în minte: „Trăiește clipa! Trăiește viața!“

Josie simți cum o cuprinde panica și încercă să se liniștească. Nu vroia să intre în panică la fel cum nu vroia să se gândească la motivele pentru care nu trebuia să facă asta. Știa doar că vroia s-o facă. Vroia să se lase în voia fanteziei de a fi cu Harry. Deși știa că asta era și avea să fie întotdeauna – doar o fantezie. Trebuia însă să nu uite că acesta nu era un basm și deci nici finalul nu avea cum să semene cu cel al unui basm.

Se uită la Harry. Privirile lor se întâlniră, atrase parcă de o forță magnetică, ce își avea rădăcinile în sufletele lor. Această forță era însă atât de puternică și de insistentă, încât aproape că-i tăie respirația.

– Harry, spuse ea timid, vreau să mă săruți. dar numai dacă și tu vrei.

El o privi timp de câteva secunde.

– O, Josie, ce-mi faci tu mie… Bineînțeles că și eu vreau să te sărut.

O privea cu tandrețe și senzualitate, iar inima ei aproape că încetase să mai bată. Se aplecă încet spre ea, lăsându-i destul timp să se răzgândească, chiar și în ultima clipă.

Josie constată că nu numai ea era speriată, ci și el. Vedea asta în ochii lui. Se temea să nu-l respingă în ultima clipă.

Se apropie de el și îi atinse buzele cu buzele ei, pentru a-l încuraja și a-i confirma că nu avea să se mai răzgândească.

Era singurul semnal de care Harry avea nevoie, înainte de a se lăsa dus de pasiune și dorință.

Urmă un sărut dulce, tandru, blând. Josie se agăță de gâtul lui, cerându-i mai mult, abandonându-se și dăruindu-se.

– Harry? șopti ea printre sărutări.

– Ce este?

– Vreau mai mult decât atât.

Se opri o clipă și-l privi.

– Te-am șocat?

Se simțea șocată ea însăși, cu atât mai mult el. Dar nu-i lăsă răgaz să răspundă. Se lipi de el și îl sărută din nou, cu și mai multă pasiune.

– Josie? reuși el să bâiguie. Ești sigură? N-aș vrea ca după aceea să regreți.

Se opri și-l privi serioasă, puțin surprinsă de grija lui sinceră. Își făcea griji pentru ea, nu pentru el. Însă în ochii lui se putea citi dorința, o dorință arzătoare și reală. Tot acolo putea observa respectul și grija pe care i le purta. Și era suficient. Nu știa dacă o va iubi vreodată, însă se putea mulțumi și cu atât.

– Harry, nu-ți fie teamă, știu sigur ce vreau. Pe tine te vreau. Vreau să fac dragoste cu tine.

Harry simțea în adâncul sufletului că ceea ce urma să facă avea să-l schimbe pentru totdeauna. Însă nu mai putea da înapoi acum, nu se mai putea controla. O dorea pe Josie, indiferent ce avea să se întâmple mai târziu.

– Doamne, cât te doresc! Simt că mor…

Îi luă capul între mâini și lăsă pasiunea să se dezlănțuie. O sărută pătimaș, aproape brutal. Era atât de dulce, atât de sexy, iar acum era a lui. Avea să facă dragoste cu ea, chiar aici și acum, fără nici o rezervă. Iar pentru asta merita să-și asume toate eventualele riscuri.

Degetele îi alunecară pe curba spatelui ei, mângâind bumbacul moale al tricoului, apoi scoțându-l din strânsoarea blugilor. Ea nu se împotrivi, ci îl ajută să i-l tragă peste cap. Sânii ei plini și rotunzi ieșiră la iveală. Doamne, cât tânjea s-o atingă, s-o guste, să se contopească odată cu ea. Dar se temea să nu-și piardă controlul în clipa în care o va atinge.

– Ești atât de frumoasă, Josie! Atât de frumoasă…

Ea zâmbi timid și se aruncă de gâtul lui. Harry o sărută pe gât, pe umeri, coborând încet până când gura lui flămândă cuprinse unul din sfârcurile tari și apetisante. Josie gemu de plăcere și se arcui, oferindu-i-se în întregime.

Deși intenționase s-o iubească încet, tandru, Harry constată că așa ceva era imposibil. Cel puțin acum, prima oară. Tânjise prea mult după ea ca să se mai poată controla. Se trezi descheindu-i frenetic nasturele și fermoarul blugilor.

– Să știi că acum nu mai putem da înapoi…

– Nu-mi pasă, răspunse ea gâfâind.

Murise, iar acum ajunsese în rai, era sigur de asta.

Se dezbrăcară reciproc în timp ce se sărutau, gemeau, gâfâiau, se mângâiau și își strigau numele.

Alunecară de pe canapea și se întinseră pe jos.

– N-ai vrea să mergem în pat? întrebă Harry.

– Nu, te vreau chiar aici, spuse Josie și se aruncă peste el.

Preluase inițiativa, iar asta nu făcea decât să-l înnebunească și mai tare pe Harry. Femeia asta era dată naibii. Se unduia deasupra lui, îl mângâia și-l săruta în cele mai sensibile locuri.

– Josie, nu mai pot. Am să explodez.

Încitată la extrem, se așeză pe el, contopind în sfârșit, trupurile lor asudate.

– Acum poți să explodezi, spuse ea mișcându-se frenetic deasupra lui.

– Aș vrea ca asta să dureze mai multe ore…

– Poate data viitoare… Acum nu se poate, zise Josie gâfâind.

Trupurile lor se potriveau perfect. Ea era atât de senzuală, așa cum se mișca și se arcuia deasupra lui. Harry savura fiecare clipă, fiecare mișcare, fiecare geamăt, iar plăcerea ei o amplifica

și mai mult pe a lui. Atinseră împreună, în același timp, plăcerea maximă, epuizați de atâta dorință și pasiune.

* * *

Lui Josie nici nu-i venea să creadă cum se comportase. Fusese sălbatică, frenetică, așa cum nu-și imaginase niciodată că ar putea fi. Nu era virgină, dar nu avea nici prea multă experiență. Și totuși, pasiunea o descătușase și o făcuse să se comporte ciudat. Era șocată.

– În viața mea nu mi-am pierdut într-atât controlul, declară ea stând cuibărită lângă Harry.

Se simțea incredibil, absurd de bine.

– Fără regrete, îi reaminti el.

– Nu regret, însă mă simt puțin jenată, spuse ea timid.

– De ce să te simți jenată? N-ai nici un motiv.

Stăteau întinși pe jos, apoi se mângâiau și își explorau reciproc trupurile lucioase.

– Hai să facem duș, propuse Harry și o ajută să se ridice.

Josie nu mai făcuse niciodată baie împreună cu un bărbat și o mică parte din ea era tentată să protesteze. Însă se abținu. După felul animalic, aproape imoral în care se comportase până atunci, ar fi părut chiar ridicolă.

Harry o luă în brațe și o duse în cadă. Dădu drumul la apă și-i potrivi temperatura, apoi se întoarse spre ea. Era prima oară când Josie îl putea observa, în toată splendoarea lui. Era un exemplar magnific. Mușchii tari și proeminenți ieșeau în evidență la fiecare mișcare. Era înalt, cu umerii lați și talia îngustă, cu picioare lungi și frumoase. Și mai era și foarte, foarte bine dotat.

Nici nu avu prea mult timp să-l contemple pentru că el luase deja săpunul într-una din mâinile sale și o masa încet pe tot corpul.

Începuse de la degetele de la picioare, apoi spre glezne, gambe și coapse, mângâind și sărutând fiecare centimetru pătrat al pielii ei. Ajunsese acum la locul cald și umed dintre coapsele ei, tachinând-o cu degetele și făcând-o să

geamă și să tremure de plăcere. Închise ochii și se lăsă în voia simțurilor, găsindu-și echilibrul prin el, considerându-l centrul universului ei.

Explodă din nou și din nou, plângând și zâmbind în același timp. Fără să-i lase nici un răgaz, Harry o luă în brațe, o lipi de perete și o pătrunse încet, înnebunitor, privind-o fix, cu ochii arzând de dorință. Zgomotul apei nu putea acoperi gemetele lor, răcoarea apei nu putea stinge pasiunea lor.

Acum, Josie aflase cum era să faci duș cu un bărbat. Nemaipomenit. Află curând cum era să faci dragoste cu Harry, de data aceasta în pat. Excelent.

Capitolul 10

Josie privea cum lumina blândă a zorilor se strecura printre storuri, reflectându-se pe peretele opus și asculta respirația ritmică a lui Harry, aflat lângă ea, în pat. Se întoarse încet cu fața spre el. Dormea profund, ținând protector o mână peste ea. Amândoi erau goi, acoperiți doar de un cearșaf subțire.

Părul moale al lui Harry era ciufulit, barba începuse să-i crească, întunecându-i fața, dar tot arăta periculos de bine. Doamne, cât de mult îl plăcea! Dureros de mult. Oare cum reușise să devină o parte atât de importantă din viața ei, într-un timp

atât de scurt? Încercă să-și rețină lacrimile ce se năsteau în ochii ei cu gândul la apropiata despărțire.

Îl privi și simți cum sufletul i se strânge de durere. Oare se îndrăgostise de el? Nu era exclus. Însă ascunse gândul în adâncul sufletului ei. N-avea nevoie de complicații și nu intenționa să se implice prea mult. Până la urmă, totul nu era decât o fantezie.

Îi mângâie ușor fruntea, jucându-se cu degetele prin părul lui, se apropie de el și-l sărută dulce pe buze. Apoi șopti:

– Bună dimineața.

Harry deschise ochii și-i adresă cel mai minunat și cel mai tandru zâmbet pe care îl văzuse vreodată. Bărbatul acesta era extraordinar. Nici nu-și imaginase că așa ceva poate exista în realitate. Probabil că femeile din lumea întreagă ar fi înnebunit de-a dreptul dacă ar fi știut cât de tandru și de dulce era de fapt, sub aparența de bărbat echilibrat, chiar indiferent.

– Ce dimineață frumoasă! murmură el cu vocea puțin răgușită.

Își plimbă apoi mâna pe curbele voluptuoase ale trupului ei și descifră imediat în ochii ei focul pasiunii arzătoare. Însă în dimineața asta mai putea observa ceva acolo, în privirea ei expresivă. Oare erau regrete? Sau sfială?

– Josie, ce s-a întâmplat?

Nu primi nici un răspuns și continuă:

– Să știi că noaptea trecută a fost cea mai minunată din câte am trăit până acum. Aș vrea să nu uiți asta niciodată.

Nu trebuia să-și recapete memoria ca să simtă că noaptea petrecută cu Josie fusese fenomenală. Dacă ar mai fi avut vreodată o asemenea experiență, era convins că și-ar fi amintit. Și nici n-ar mai fi fost bărbatul despre care citise în ziare – singuratic, fără viață intimă.

Ar fi vrut să-i spună că se gândea la un viitor petrecut alături de ea, însă nu îndrăznea. Probabil că ea nici nu era încă pregătită să audă așa ceva.

– M-am atașat foarte mult de tine, Josie. Nu știu unde va duce asta, dar să știi că pentru mine este un sentiment foarte plăcut și important.

Ea îngheță. Ochii i se măriră.

– O, nu. Nu face asta.

– Ce să nu fac?

– Nu îngreuna și mai mult situația. Nu știu dacă am să mă mai pot descurca.

Se desprinse din îmbrățișarea lui, se ridică și se așeză rezemată de tăblia patului, cu genunchii ridicați la piept și cu cearșaful strâns în jurul ei. Era foarte atrăgătoare, dar în același timp părea deprimată. Harry se ridică și se așeză lângă ea, fără să știe ce I-ar fi putut spune, fără să înțeleagă ceea ce gândea sau simțea în clipele acelea.

Se gândi să schimbe puțin subiectul și spuse cu o notă veselă:

– Nu-ți faci prea des de cap în patul ăsta, nu-i așa?

Josie își dădu ochii peste cap și zâmbi timid.

– De fapt, până acum nu mi-am făcut niciodată de cap în patul ăsta. Și, sinceră să fiu, nu eram o mare amatoare de așa ceva până de curând.

Harry nu era deloc surprins de declarațiile ei. Observase că, deși nu fusese virgină, nu avea prea multă experiență în domeniu, în ciuda celor două logodne. Și era mult prea inocentă, complet

diferită de doamnele sofisticate cu care avusese el de-a face până atunci. Cel puțin așa îi spunea ceea ce mai funcționa din memoria lui.

Josie se dădu jos din pat.

– Vino înapoi, o rugă el. N-am de gând să te las să fugi.

O prinse de mână.

– Dar nu fug nicăieri. Mă duc să fac o cafea.

Însă el o trase înapoi în pat.

– Harry, nu sunt în stare să port o conversație serioasă acum.

– De ce nu?

– Nu pot. Pur și simplu nu…

Se opri și trase adânc aer în piept, încercând să-și adune puterile. Apoi spuse:

– Nu putem fi siguri de ceea ce simțim în clipa asta, așa că ar trebuie s-o lăsăm baltă, cel puțin momentan.

– Vrei să spui că nu ești sigură de ceea ce simți. Eu știu.

– Bine, dar vei vedea cu totul altfel lucrurile atunci când îți vei recăpăta memoria. Acum ești confuz.

– Nu sunt confuz, încercă el s-o convingă, deși știa dinainte că lupta pentru o cauză pierdută.

Oricum, ea nu l-ar fi crezut, cel puțin până în clipa când amnezia îi va dispărea.

– Bine, dar am trăit clipe minunate împreună, continuă Harry. Clipe reale. Cred că soarta a vrut să am acest accident, tocmai pentru a te cunoaște pe tine. Acesta a fost destinul meu.

Josie se abținea cu greu să nu izbucnească în plâns.

– Nu-i adevărat, strigă ea. Nu e vorba de nici un destin. De fapt, nu e vorba de nimic. Absolut nimic.

O durea destul de tare faptul că începuse să-l iubească, nu dorea să complice și mai mult lucrurile acceptând ideea că fuseseră hărăziți unul altuia. Continuă:

– Harry, între noi nu va putea fi niciodată nimic. Eu sunt o ghinionistă, și așa voi rămâne. Trebuie doar să ne mulțumim cu ce avem, adică să ne mulțumim să facem sex.

Harry rămase blocat, privind-o fix. Cum putea să pretindă că între ei nu era nimic altceva decât

sex? Probabil că încerca să se mintă pe ea însăși și nu vroia să accepte că între ei se născuse iubirea. El însă avea puterea să recunoască, fără să-i fie teamă, că se îndrăgostise de ea. Dar cum putea să-i spună lui una ca asta? Era și-așa destul de confuză și de speriată. Trebuia să o ia mai ușor. Trebuia să aibă răbdare cu ea. Insistențele nu ar fi dus nicăieri, decât la eșecul absolut. Ea avea nevoie de timp pentru a-și pune ordine în gânduri și sentimente.

– Bun, deci ne-am înțeles, spuse el blând. Între noi nu există nimic altceva decât partide de sex.

– Atât.

– Dar trebuie să recunoaștem măcar că sunt formidabile…

– Formidabile, fu de acord Josie.

Începu să-i sărute fruntea, ochii, obrajii, buzele. Apoi coborî încet spre gâtul ei, și din ce în ce mai jos, sub cearșaf. O dorea mai mult ca la început. Nu, nu era vorba doar despre sex. Era cu mult mai mult de-atât. Era dragoste, dăruire, pasiune, destin.

Capitolul 11

Josie se întinse cât putu de mult să vopsească și ultima literă a numelui barului, inscripționat deasupra ușii de la intrare. Apoi se dădu jos de pe scaun și se trase înapoi pentru a-și analiza rezultatul muncii. Era perfect.

Balcoane și steguleț multicolore se unduiau ușor în bătaia lentă a brizei. De-o parte și de alta a intrării, ghivecele rustice de lemn cu florile lor îmbobocite, se scăldau în lumina soarelui.

Procesul de renovare și reamenajare a barului se încheiase, în sfârșit. Totul arăta perfect, până la ultima scândurică.

Zilele trecuseră repede și toți munciseră până la epuizare. Dar asta îi prinsese foarte bine lui

Josie, pentru că avusese mintea ocupată. Munca îi ocupase timpul pe perioada zilei, în timp ce nopțile și le petrecuse în compania teribilului său amant. Reușise să ignore faptul că săptămâna se apropia de sfârșit.

Harry nu mai revenise asupra discuțiilor serioase. Glumea cu ea, o tachina și flirta într-un mod evident. Josie încetase să mai pretindă față de cei din jur că între ei doi nu era nimic. Ar fi fost de altfel imposibil să ascundă atracția magnetică dintre ei, mai ales că majoritatea timpului erau înconjurați de foarte mulți oameni.

Toți angajații, și chiar și unii clienți se oferiseră să îi ajute. Îl acceptaseră pe Harry fără prea multe întrebări, iar el se integrase foarte bine în acea micuță comunitate. Nimeni nu-l recunoscuse, doar câțeva persoane susținuseră că figura lui le părea cunoscută, dar nu-și dădeau seama de unde.

În câteva zile, toată treaba fusese gata. Josie reușise chiar să termine și introducerea datelor contabile în calculator. Harry reparase acoperișul, vopsise, curățase, spălase, fiind mai tot timpul ocupat.

Când aveau câte o clipă liberă se furișau în micul apartament din spatele barului și făceau dragoste cu atâta pasiune, de parcă era pentru prima oară. Alteori se plimbau pe plajă, construiau castele din nisip, sau urmăreau împreună un film la televizor. Apoi făceau din nou și din nou dragoste.

Harry era mereu disponibil, fermecător și dulce. Însă câteodată Josie observa umbre întunecate în ochii lui. Atunci știa că se gândea la trecutul lui, la motivul pentru care cineva încercase să-l omoare și se străduia să-și amintească cine anume făcuse asta.

Josie încerca în continuare să pretindă că nu se implicase emoțional în relația lor, că nu se îndrăgostise de el, dar în străfundul sufletului știa că totul era o minciună, o mare minciună. Se surprindea uneori gândindu-se și sperând că Harry se va îndrăgosti nebunește de ea și că nu va mai părăsi niciodată Crystal Key. Dar asta era o adevărată nebunie, iar când își dădea seama de asta ochii i se umpleau de lacrimi.

Timpul trecuse uimitor de repede. Sosise ziua petrecerii dată în cinstea reîntoarcerii lui Skip. Iar mâine avea să fie ultima zi a ședерii lui Harry în Crystal Key. Mâine avea să plece la New York, indiferent dacă își va recăpăta sau nu memoria.

Timpul lor expirase. Trebuia să înceteze să mai spere în cine știe ce miracole, în felul acesta ar fi putut suporta mai ușor durerea despărțirii.

Josie își îndreptă spatele și alungă lacrimile. Va supraviețui ea cumva, întotdeauna reușise.

Două brațe puternice o înconjurară drăgăstos. Era Harry. O întoarse cu fața la el și o sărută cu blândețe. Își lăsă obrazul pe umărul lui, bucurându-se din plin și încercând să nu se mai gândească la apropiata clipă a despărțirii.

– Mai este doar o oră până la petrecere, îi reaminti el. Locul arată minunat, Josie. Splendid. Ai făcut o treabă excelentă. Ai reușit!

Ea se trase înapoi și zâmbi.

– N-aș fi reușit fără ajutorul vostru.

– Facem o echipă grozavă, nu-i așa? spuse Harry, privind-o insistent.

Pentru o clipă, Josie crezu că avea să mai spună ceva, dar n-o făcu.

– Mă duc să fac un duș și să mă schimb, spuse ea încercând să se desprindă din calda lui îmbrățișare.

Văzând că el o urmează, adăugă:

– De data asta singură.

Dar el o ignoră.

– Nu avem timp acum, zise Josie când intrară în apartament.

– Nu-ți răpesc prea mult timp, insistă Harry, în timp ce încuia ușa și o privea flămând.

– Doamne, mă înnebunești! Și ce-i mai rău este că știi foarte bine asta.

El râse încet.

– Vezi, îți știu secretul, Josie. Pur și simplu nu poți să-mi reziști.

O tachina de multe ori, dar întotdeauna avea dreptate. Ea nu putea să reziste farmecelor lui, indiferent cât de mult s-ar fi străduit. În cele din urmă ceda, așa cum se întâmpla și acum.

* * *

Skip Reilly își făcu apariția la brațul iubitei sale soții. Întreaga comunitate se adunase în fața barului să-l întâmpine. Toată lumea aplauda, îi scutura mâna, îl aclama și-i ura bun venit.

O atmosferă plăcută, de sărbătoare pluti întreaga seară deasupra barului Bluefish.

Skip îl plăcu pe Harry de la prima vedere, ca de altfel întreaga comunitate. De fapt, chiar îl adorau pentru felul deschis și prietenos în care se purta cu toți.

La rândul lui, Harry rămase uimit văzând câtă lume venise la bar de dragul lui Skip și cât de bine se înțelegeau toți între ei. Cu câteva zile în urmă, rămăsese mut de uimire văzând câți se oferiseră voluntar să dea o mână de ajutor la bar. Oamenii aceștia simpli, dar sufletiști îl impresionaseră cu adevărat. Cât despre reacția lor față de el, ce putea spune? Îl integraseră imediat în comunitatea lor, făcându-l să se simtă ca acasă. I se părea ciudat cum niște oameni puteau fi atât de drăguți și de amabili, fără să ceară nimic în schimb. Locuitorii acestui orășel se purtaseră minunat cu el, fără să știe că era putred de bogat.

Se gândea cu părere de rău că în curând urma să plece dintre ei, întorcându-se la viața singuratică și anostă a lui John Harriman. Nu, nu vroia să plece de aici, cel puțin nu fără Josie. Dar oare ea ce simțea pentru el? Dacă pentru Josie el nu era nimic altceva decât un obiect al plăcerii, o fantezie de-o săptămână?

Lăsă gândurile la o parte și trecu printre mese, adunând paharele goale. Puse tava pe tejgheaua barului și se trezi luat după umeri de un bărbat. Era Skip.

– Ești tare muncitor, fiule, spuse el. Îmi place de tine. Dar acum ia o pauză și lasă-mă să te cunosc mai bine.

Lark era, ca de obicei, la brațul lui. Apăru și Josie lângă ei.

– Hei, Josie, povestește-mi cum v-ați cunoscut, propuse Skip.

Harry observă panică în ochii iubitei lui.

– Ne-am cunoscut pe plajă, spuse el.

N-ar fi vrut să-i mintă pe oamenii aceștia minunați. Așa că încercă să nu se îndepărteze prea mult de adevăr.

– Păi credeam că ați fost împreună la colegiu, zise Lark, privind-o pe Josie cu suspiciune.

– Da, eram la colegiu când l-am întâlnit prima oară pe Harry, explică ea repede. Iar apoi ne-am reîntâlnit pe plajă.

Josie nu mai știa ce să spună, așa că era de datoria lui să salveze situația.

– Oricum, eu unul mă simt de parcă o cunosc de-o viață, spuse el simplu, punându-și brațul pe umerii ei și sărutând-o pe obraz.

– Și cât mai stai pe-aici? întrebă Skip.

– A, nu, nu mai stă prea mult, interveni Josie. Are niște treburi în altă parte.

În răceala răspunsului ei, Harry putu simți durerea. Ea încă nu reușea să vadă un viitor comun pentru ei doi. Observă că mâinile îi tremurau necontenit când începu să spele vasele. Până la urmă, nu era atât de indiferentă precum dorea să pară.

Noi speranțe încolțiră în sufletul lui. Trebuia să stea de vorbă serios cu ea. Dar nu acum, în prezența părinților ei.

– Dar tu și Lark, cum v-ați cunoscut? îl întrebă el pe Skip, schimbând pentru moment subiectul.

Nu era greu deloc să-i faci pe cei doi soți să vorbească despre trecutul lor. Se așezară pe scaunele înalte de la bar și povestiră minute în șir. Oricum, pentru moment nu mai era nevoie de ajutorul lor în bar, pentru că aproape toți clienții ieșiseră pe plaja din fața barului să facă o baie sau să joace o partidă de volei. Era o seară minunată pe coasta Floridei.

Soții Reilly începură să depene amintiri.

– Când l-am cunoscut pe Skip, spuse Lark, l-am avertizat că aveam deja o legătură. Acum, el s-a oferit să vină să stea cu Josie în timp ce eu urma să mă duc la întâlnire. M-am trezit cu el la ușă și a trebuit să mă îmbrac și să plec, deși în realitate nu aveam nici o întâlnire și nici o relație.

– Așa că a ieșit pe ușă, s-a urcat în mașină și a început să facă ture în jurul blocului. Eu o urmăream de la geam. După a treia tură pe care a făcut-o, am luat-o pe Josie și am ieșit afară, făcându-i cu mâna.

– Am mai înconjurat apoi de două ori blocul până când m-am hotărât să opresc și să cobor, continuă Lark povestea.

– Dar de ce i-ai spus că ai o legătură, când de fapt nu aveai? întrebă Harry.

Lark zâmbi blând și-l privi pe Skip.

– Eram înnebunită după el, deși nu aș fi recunoscut asta în ruptul capului. Eram dezamăgită și speriată de bărbați. Mă dezgustaseră, așa că îmi era teamă să încep o nouă relație. Acum nu pot decât să-i mulțumesc lui Dumnezeu că nu s-a dat bătut așa ușor. Mă iubea tare mult și știa că și eu îl iubesc. Așa că nu m-a lăsat până când n-am recunoscut.

Skip și Lark se priviră cu dragoste.

– Am știut eu că mă iubeai la nebunie, o tachină el. De aceea nu te-am lăsat să fugi.

Harry se uită la Josie, însă ea îi evită privirea.

„Mă iubea tare mult și știa că și eu îl iubesc. Așa că nu m-a lăsat până când n-am recunoscut."

Cuvintele lui Lark îl puseră pe Harry pe gânduri. Și el o iubea pe Josie, dar nu-i spusese asta. Se dădea bătut prea ușor. Acum era convins de sentimentele lui și trebuia să aibă încredere în ele. Și, în același timp, trebuia să i le împărtășească și ei.

– Vino cu mine, Josie. Vreau să stăm puțin de vorbă, spuse el dintr-o dată.

– Poftim?

Harry nu-i mai dădu nici o explicație. O luă de mijloc și o conduse afară, pe plajă, în direcția opusă mulțimii de oameni care se distrau și se jucau în fața barului.

Se plimbară în tăcere câteva minute, după care Harry se opri, o luă de mână și o privi în ochi.

– Josie, te iubesc.

Ea păli în timp ce încerca să spună ceva.

– O, nu, Harry. Nu spune asta.

– De ce să nu spun? Acesta este adevărul și trebuie să-l accepți. Nu vreau să te sperii și nici să te grăbesc. Dar timpul meu va expira curând…

Făcu o pauză și apoi continuă:

– Știu că amândoi ne-am propus să nu ne implicăm emoțional în această relație, dar s-a întâmplat, pur și simplu fără voia noastră. Mâine va trebuie să plec. Mă duc la poliție, la New York. Și aș vrea să vii cu mine.

– Nu se poate. Cred că nu știi ce spui.

O cuprindea disperarea. Înaintă nervoasă de-a lungul plajei. Harry veni repede după ea.

– Știu foarte bine ce spun, crede-mă.

– Eu cred că atunci când îți vei recăpăta memoria, sentimentele tale se vor schimba…

– Nu te mai folosi de memoria mea ca o scuză pentru ceea ce ți-e frică să simți și să recunoști!

Josie clipi des, cu ochii înotându-i în lacrimi. Cât de mult și-ar fi dorit să i le șteargă, s-o liniștească! Numai că acum era el însuși prea supărat, se simțea frustrat. Ea nega tot ceea ce ar fi putut fi frumos între ei. Continua să-l mintă și pe el, dar și pe ea.

– Părerea mea rămâne neschimbată. Cred că nu știi ce spui.

– Ba da, știu. Înțeleg că ai fost rănită și dezamăgită, iar acum te temi să încerci din nou. Ți-e teamă că atunci când voi redeveni eu însumi n-am să te mai iubesc. Dar trebuie să-ți spun că te înșeli. Te iubesc din suflet și asta nu se va schimba. Cred că și tu mă iubești, dar ți-e teamă să riști. Asumă-ți riscul, Josie și îți promit că împreună vom ajunge departe.

Chipul ei era palid, șters, fără nici o expresie.

– Eu nu te iubesc Harry, zise ea sec. Ți-am mai spus, a fost doar atracție fizică.

Cuvintele ei îl dezorientară complet. Oare se înșelase în ceea ce o privea? Era chiar atât de prost?

Îi cercetă privirea, însă în ochii ei nu văzu nimic încurajator.

– Înțeleg, spuse el cu durere după un timp. Ei bine, cred că ar trebui să-ți mulțumesc pentru minunatele partide de sex. În cazul acesta, cred că ar trebui să plec în seara asta. Nu mai are rost să rămân. De fapt, aș putea pleca chiar acum.

Josie nu spuse nimic. Rămase nemișcată, părând înduioșător de frumoasă și de fragilă. Harry simțea nevoia să o ia în brațe și să nu-i mai dea drumul niciodată, ar fi vrut s-o convingă că aveau toate șansele să-și construiască un viitor împreună. Dar nu credea că ar fi reușit. Ea era singura care putea lua o hotărâre și o luase deja.

Se întoarse și porni spre bar. Mulțimea aceea gălăgioasă îl ajută să uite de durere pentru moment. Se gândi să cheme un taxi și să plece cât mai repede de acolo.

Deodată, un strigăt disperat se auzi peste zecile de glasuri ale clienților. Se întoarse să vadă de unde venea. Josie era exact acolo unde o lăsase. Puțin mai departe de ea, o femeie făcea semne disperate și arăta spre apă. Era Meg, bucătăreasa. Se descălțase și intra în fugă în apele agitate ale oceanului.

În larg, valurile scoteau din când în când la iveală un punct negru, care apoi dispărea din nou.

– O, Doamne, strigă Josie. E Kristin, fata lui Meg.

Harry fugi imediat într-acolo, prinzând-o pe Josie din urmă.

Capitolul 12

Harry se dezbrăcă în fugă și își scoase adidașii. Se aruncă în valurile oceanului, înotând disperat. Fiecare secundă era prețioasă. Kristin se afla foarte departe, dusă în larg de forța apei.

Înota pe sub apă, depunând tot efortul de care era în stare. Mai ieșea din când în când la suprafață, pentru a o repera pe fetiță. El știa foarte bine cum era să te simți pierdut, speriat în apele mării. Înota într-un ritm nebunesc. Se apropia de Kristin. Îi putea vedea ochii aceia mici și îngroziți. Apoi dipăru sub un val.

Harry se scufundă și o prinse, în sfârșit. Însă în clipa aceea o durere insuportabilă îi paraliză creierul.

„– Trebuia să te amesteci tu, nu-i așa? Nu puteai să stai deoparte? De ce-a trebuit să ajungem aici?“

Ochii aceia întunecați, plini de ură, îi reveniră în minte. Numai că de data aceasta reuși să vadă și fața aceea urâtă, brutală, disperată. Era Marshall Cobb, directorul financiar al corporației Harriman. Fuseseră colegi și prieteni încă din colegiu.

* * *

Urale de bucurie izbucniră pe plajă în clipa când Harry ieși din valurile oceanului ținând-o în brațe pe Kristin. Meg plângea.

Josie își simțea picioarele moi. Se temuse pentru Harry. „Cine vorbește despre riscuri…“ El își riscase viața încercând s-o salveze pe fetiță.

În fiecare zi mureau oameni care încercau să-i salveze pe alții din apele oceanului. De altfel, în fiecare clipă pericolele pândeau la tot pasul. Viața era un risc. Chiar și dragostea ei pentru Harry era

un risc. Atunci când își va reveni din amnezie, era posibil să nu mai aibă aceleași sentimente pentru ea. Iar asta ar fi distrus-o.

Ciudat, însă, acum n-o mai speria atât de mult această perspectivă. Singurul lucru care o mai speria era că urma să-l piardă, înainte de a-i spune ce simțea cu adevărat pentru el.

Oamenii de pe plajă se adunaseră și-l felicitau. Meg plângea și își strângea fetița în brațe. Nu pățise nimic, era doar udă și speriată.

Probabil că cineva sunase la 911 pentru că sirene asurzitoare prevesteau apropierea mașinilor de salvare.

Josie își făcu loc prin mulțime și-l căută cu privirea pe Harry. Trebuia să vorbească serios cu el. Simțea nevoia să-i spună adevărul și se ruga să nu se fi dat bătut.

Dar Harry nu mai era nicăieri.

* * *

Harry profitase de haosul de pe plajă și dispăruse neobservat. Venise repede în

apartament, își făcuse un duș și se schimbase cu haine uscate. Nu vroia să mai dea ochii cu Josie, l-ar fi durut prea mult.

Apartamentul mirosea a căpșuni, a Josie. Simți că rămâne fără aer. Și asta nu din cauza înotului, ci din cauza ei. Îl respinsese cu răceală. Nu era sigur că își va mai reveni vreodată.

Puse mâna pe telefon să cheme un taxi. Exact atunci Josie intră pe ușă, cu hainele ude, lipite de trupul ei bine făcut. Avea o expresie ciudată în ochi. Doamne, cât de mult își dorea să o ia în brațe… Dureros de mult…

– Aici erai? întrebă ea cu indiferență.

– Da, chem un taxi și plec imediat, nu-ți face griji.

– Dar nu-mi fac griji din cauza asta.

Își umezi nervoasă buzele și continuă:

– Nu vreau să pleci. Mai stai puțin. Trebuie să-ți spun ceva.

O mică flacără de speranță se născu în sufletul lui. Puse telefonul jos și așteptă.

Josie intră în panică văzând cât de rece și de pasiv era. Dar trebuia să-i spună. Sosise clipa adevărului.

– Te iubesc! spuse ea repede, înainte să se poată răzgândi.

Tăcerea părea să se prelungească la nesfârșit. Stomacul i se contracta și gura i se uscase.

– Dar cum rămâne cu riscul? întrebă Harry apropiindu-se de ea. Nu-ți mai este teamă?

– Nu. Nu-mi mai este teamă să te iubesc. Știu că nu-mi poți oferi nici o garanție. Dar viața e un risc, nu-i așa? Și este mult prea scurtă și prea prețioasă ca să n-o trăiești din plin. Uite ce era să se întâmple cu sărmana Kristin. Gândește-te ce ai fi putut păți chiar tu, încercând s-o salvezi…

Avea lacrimi în ochi.

– Te iubesc mult de tot. Și cred că asta este tot ce contează.

Nici nu-și dăduse seama când ajunsese în brațele lui puternice, calde și minunate.

– Și eu te iubesc, Josie.

Se sărutară. La început blând, tandru, apoi cu pasiune, cu disperare, lăsându-și sentimentele ascunse în adâncul sufletelor, să iasă la suprafață.

– Vino cu mine, o rugă el.

– Bine, am să vin cu tine, răspunse Josie.

Se simțea ușurată. Ar fi putut chiar să zboare.

– Mărită-te cu mine!

– Nu pot. Cel puțin nu înainte să-ți recapăți memoria. N-ar fi corect.

– Dar mi-am recăpătat memoria. Mi-am amintit totul când încercam s-o salvez pe Kristin.

Josie clipi, neînțelegând parcă ce vroia el să-i spună.

– Ți-ai amintit… totul?

Bucuria îi umplea sufletul El își revenise din amnezie și încă o mai iubea. O iubea cu adevărat. Lacrimi de fericire și de ușurare îi curgeau pe obraji.

– Mi-am amintit absolut totul. Omul care m-a aruncat peste bord era Marshall Cobb, directorul meu financiar. Începusem să am bănuieli asupra

corectitudinii lui și am deschis o anchetă. Probabil că avea multe de ascuns dacă a fost în stare să-mi facă una ca asta.

– Îmi pare rău, șopti Josie mângâindu-l și încercând să-l consoleze.

– Să nu-ți pară. Fără să-și dea seama, Marshall mi-a făcut o mare favoare. Datorită lui te-am cunoscut pe tine. Nu-mi pare rău de nimic.

O sărută din nou, atât de dulce și de drăgăstos încât o făcu din nou să plângă – de fericire.

– Te iubesc, Josie. Tu ești miracolul meu. Tu m-ai învățat să iubesc. Nu știam cât de frumoasă poate fi viața, atunci când iubești și ești iubit. Niciodată n-am avut parte de atâta dragoste. După ce au murit părinții mei, am fost mutat de la o familie la alta. De-abia mă atașam de unii, că trebuia să mă mut. În cele din urmă, mi-am impus să nu mă mai atașez de nimeni.

– O, Harry!

Se cuibări la pieptul lui, dorind să-l facă să uite toată suferința și să compenseze cu dragostea ei anii de singurătate. El o strânse în brațe și retrăi

pentru o clipă tristețea trecutului. Însă acum o avea pe ea, nu va mai fi niciodată singur și trist.

– Din durere și nefericire am clădit imperiul Harriman. Credeam că banii și puterea puteau umple golul din inima mea. N-am lăsat pe nimeni să se apropie de mine; până când ai apărut tu, nu puteam iubi și nu puteam avea încredere în nimeni. Dar acum te am pe tine, mulțumesc lui Dumnezeu. Nu vreau să ne despărțim niciodată. Te rog, căsătorește-te cu mine!

Josie spuse cel mai hotărât și mai fericit „da“ și adăugă provocator:

– Bine, dar mai întâi ar trebui să mă ajuți să scap de hainele astea ude…

Epilog

Două luni mai târziu…

– „Iată că au sosit! Până de curând cel mai râvnit burlac al Americii, John Harriman este însoțit acum de mireasa lui, Josephine Reilly. Iahtul Harriman îi va duce undeva pe coasta Floridei, chiar în seara aceasta.“

Imaginile de la televizor îi înfățișau pe Harry și Josie coborând din avionul lor pe aeroportul din Miami. Reportera continua:

„Ieri, Marshall Cobb, fostul director financiar al Companiei Harriman, a pledat «vinovat» la acuzațiile de fraudă și crimă cu premeditare. El va fi audiat săptămâna viitoare, la New York.“

Urale de bucurie izbucniră în localul Bluefish.. Toți clienții și angajații urmăreau neclintiți reportajul pe ecranul televizorului din bar.

„John Harriman a anunțat că intenționează să mute sediul central al companiei sale la Miami. Tot aici va începe în curând construcția unui nou hotel – Biscayne Bay Harriman Hotel.

John și Josephine Harriman au anunțat, de asemenea, că își vor construi o casă în Crystal Key."

Becky asculta visătoare.

– Ah, câtă dragoste…

– Dragoste adevărată, adăugă Lark din spatele barului, îmbrățișându-l pe Skip.

– Am știut de la bun început că era Harriman, spuse Freddie ștergând un pahar.

* * *

Pe iahtul Harriman, ajuns acum în larg, Harry o purta în brațe pe frumoasa lui mireasă, trecând pragul dormitorului și așezând-o cu grijă pe un pat uriaș.

– Te iubesc, spuse el în timp ce îi descheia nasturii rochiei.

– Știu. Și eu te voi iubi întotdeauna.

Pe chipurile lor se putea citi fericirea, împlinirea, dragoste infinită. O nouă viață începea pentru amândoi.

Sfârșit